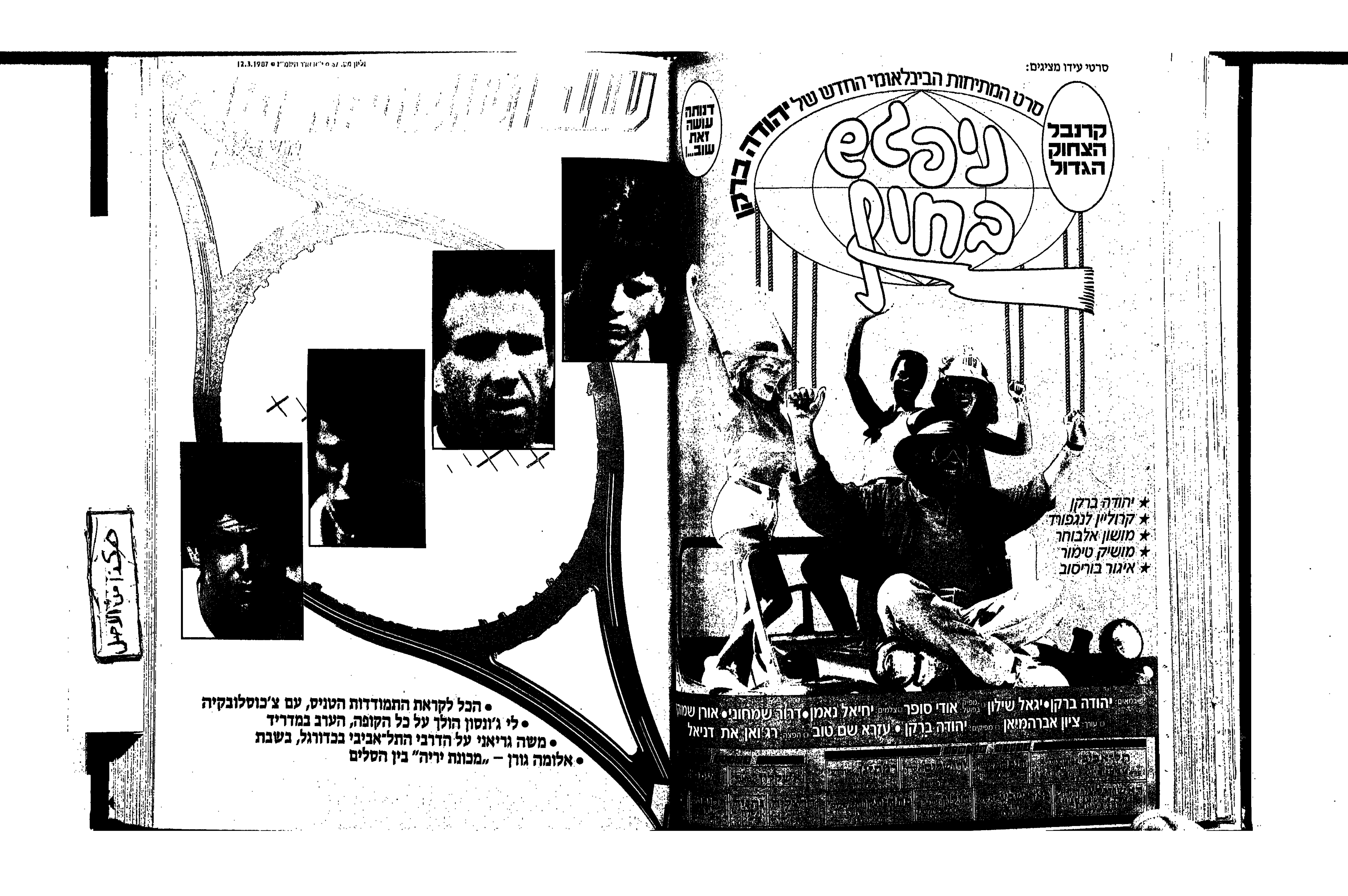
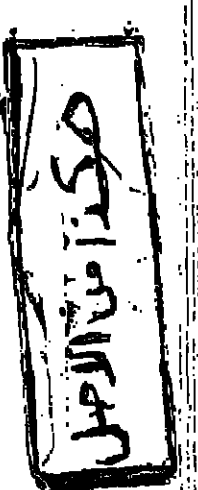

12.3.1987
דנוחה
עושה
זאת
שוב...!
• הכל לקראת התמודדות הטניס, עם צ'כוסלובקיה
• לי ג'ונסון הולך על כל הקופה, הערב במדריד
• משה גריאני על הדרבי התל־אביבי בכדורגל, בשבת
• אלומה גורן – „מכונת יריה" בין הסלים
סרטי עידו מציגים:
סרט המתיחות הבינלאומי החדש של יהודה ברקן
ניפלש בחוץ
קרנבל
הצחוק
הגדול
★ יהודה ברקן
★ קרוליין לנגפורד
★ מושון אלבוחר
★ מושיק טימור
★ איגור בוריסוב
במאים יהודה ברקן • יגאל שילון מפיק בפועל אודי סופר צלמים יחיאל נאמן • דרור שמחוני • אורן שמוק
עורך ציון אברהמיאן מפיקים יהודה ברקן • עזרא שם טוב הפצה רג'ואן את דניאל

„יש לי הרגשה שהערב נצליח במאדריד", אומר לי ג'ונסון, כוכב מכבי ת"א ■ מגדיר עצמו כ„מקצוען בכדורסל ומתלמד בעסקים" ■ משקיע את כספו בתעשיות של טכנולוגיה מתקדמת ביפאן, איטליה ומערב גרמניה ■ „השקעתי הרבה גם בישראל – זיעה, מאמץ, עבודה קשה" ■ הקציב לעצמו שנתיים עד לפרישה ■ „קוין מגי הוא הפארטנר הטוב ביותר שהיה לי אי פעם. חן ליפין יהיה הרכז מס. 1 של אירופה" ■ ראיון מיוחד עם מרדכי רוזנבלום

מרדכי רוזנבלום

לי הולך על כל הקופה

אצל לי ג'ונסון העניינים כרגיל: כדורסל ברמה הגבוהה ביותר ו...עסקים. הערב במאדריד יחד עם קין מגי, ינסה לעשות מה שלא עלה בידם בשנתיים שחלפו – להגיע לגמר גביע אירופה לאלופות. כדי להצליח במשימה, עליהם לנצח את ריאל במאדריד. מכבי ת"א מעולם לא עשתה כן בעבר. ג'ונסון הולך על כל הקופה.

כרטיס הביקור האישי שלו, ממתין לגביע אירופה. אבל לי זהיר בתחזיות, לא מהמר, לא מקדים מאוחר למוקדם. „זה הסגנון שלי גם בעסקים. להמתין עד שהעיסקה נחתמה ואחר־כך לחגוג. אני חושב על גביע אירופה לאלופות. לפני שמונה שנים לערך זכיתי עם ריאטי בגביע קוראץ'. לעולם לא אשכח את ההרגשה הגדולה שליוותה אותי אחר הזכייה. הראיונות, הכבוד, ההמולה מסביב. זה היה משהו שלא שוכחים מהר. אני מתאר לעצמי מה שיהיה אם נזכה בגביע האלופות... אבל בוא נאיט את הקצב", הוא אומר.

מחוץ למגרש לי מתנהל בקצב איטי. מדבר לאט. רוצה להיות בטוח שנבין כל מלה. מושך את המילים בניגון ג'ונסוני טיפוסי. לפעמים נראה רדום משהו. עייף. גם על הפארקט. מי שמכיר אותו מקרוב יודע שהמראה החיצוני מטעה, ואוי ליריב שיתפתה לחשוב שהענק הזה נרדם. לפתע, כרעם ביום בהיר, הוא נופל מגבהים על טבעת הסל, בדאנק מרהיב.

שנה שלישית במכבי ת"א. שתי העונות הראשונות לא מי יודע מה. לי אומר שלא היה לו מזל. פציעות ומשחקים חלשים, איפיינו אותו אז. העונה זה שונה. דווקא אחרי קייץ קשה של ישיבה על הגדר עקב בעיה רפואית, שנדמה היה שעומד להסיים הרומן הלא כל־כך מוצלח עם האלופה הישראלית, תפס את העונה הגדולה שלו.

ואולי יש לכך קשר עם קוין מגי. „הוא השחקן הטוב ביותר עימו שיחקתי אי־פעם", קובע לי בבטחון. פרשנים באירופה טוענים שלי וקוין הם הצמד הזר הטוב ביותר. ג'ונסון מסכים. „זה נכון, אבל המזל הוא שהסגנון האישי של קוין איננו מתנגש בסגנון שלי. כל אחד מאיתנו מסוגל להתבטא מבלי לפגוע בכשרון של האחר. שיחקתי בעבר עם כדורסלנים טובים והסתדרתי איתם, אך לא היה לי עוד פרטנר כה טוב כמגי", הוא מצהיר.

כבר זכה בסופרלטיווים שונים. אך ג'ונסון רואה זאת קצת אחרת: „להדביק תויות לשחקני כדורסל, זה בהחלט טיפשי. מג'יק ג'ונסון, למשל. מהו: סנטר? גארד? פורוואר? – המאמן מציב חמישיה על המגרש וכל אחד צריך לעשות כמיטב יכולתו. מג'יק הוא כדורסלן גדול ולא סנטר־גארד־פורוואר. גם אני עושה הכל במגרש".

„יחסית לגובה שלי, אני רץ טוב, מכדרר, קופץ לגובה וקולע. (בלשונו: רָאנֶר, גְ'אמפֶר, שוּטֶר)".

והתכונות של קוין? – „ריצ'הקליעהריבאונר. קוין הוא האיש החזק מתחת לסלים".

חן ליפין. ג'ונסון מחזיק מאד מהרכז הצעיר של האלופה: „זה שחקן עם עתיד גדול. אני סבור שיהיה

(המשך בעמודים הבאים)

שבועספורט

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

בשער

ארבעת המוסקטרים שלנו מול נבחרת הטניס של צ'כוסלובקיה. מימין: מוסדורף, גליקשטיין, פרקיס, בלום

מה בגליון

לי הולך על כל הקופה

בקרוב מאד הפליי־מייקר הטוב באירופה. היכולת שלו לפרוץ פנימה... לא, אינני מתכוון לחוצפה, אלא לאומץ הלב לסיים את הפריצה ב„לייאפ" מול ענקים מפחידים שעומדים מולו – זה עושה אותו גדול בעיני. רכזים אחרים עוצרים לפני הסל לג'אמפ־שוט או למסירה. חן הולך עד הסוף והגנת היריב אינה מסוגלת לעצור בעדו".

מוצף בהצעות

ג'ונסון מבוקש מאד באירופה. למכבי הגיע אחרי שנבחר לשחקן הזר הטוב ביותר באיטליה, כמדי נאפולי. אז טרם היה ידוע ביבשת. היום, אחרי השנים במכבי – ללא ספק אחת הקבוצות היותר ידועות באירופה – לי מוצף בהצעות עבודה לעונה הבאה.

„אני לא מחליט מהר לאן מועדות פני. אחרי שתסתיים העונה אצא לשבוע לאילת, לניקוי ראש יסודי. אשתחרר מלחץ המשחקים והמשימות המוטלות עלי".

לחץ. במכבי ת"א, אולי יותר מכל קבוצה אחרת בצמרת האירופית, קיים לחץ אדיר שכזה. מדינה שלמה עומדת מאחורי המועדון ומצפה לניצחונות ולהצלחות. יש כאלו שהדבר משפיע עליהם לרעה. לא על קוין ולי.

„אנחנו משתפרים בגלל הלחץ שמסביב. אם תבדוק את ההסיטוריה האחרונה (מאז שאנחנו במכבי), תגלה שכל פעם שהיינו לחוצים, עם הגב לקיר ועם מדינה שלמה מסביב זועקת לניצחון – ניצחנו ולא חשוב היכן ונגד מי. להיות בלחץ אישי – זה רע. לחץ מהסביבה, לפחות במקרה שלנו, עוזר ומסייע", כך ג'ונסון.

חיי כוכב

לא מתרגש מרי מהעניין שהוא גורם סביבו. ישבנו בבית קפה ומיד היה מוקף לעליה לרגל. „כך זה בכל מקום. אי אפשר לסרב לילדים שמבקשים חתימות. "זה חלק מהחיים של כוכב. לא תמיד אני במצב רוח מתאים. לפעמים מבקש להיות לבדי ובשקט. לפעמים קורא לילדים לבוא אלי, לשחק ולהתלוצץ".

איש עסקים. לי מתאר עצמו כ„כדורסלן מקצועני מעולה ואיש עסקים מתלמד".

„בדרך כלל הייתי מגדיר עצמי בעסקים, כלא כרע עד טוב. לומר את סודות ההשקעות, אני משקיען פרטי. משקיע בעסקים בכל רחבי העולם".

– בעיקר בארה"ב?

„לאו דווקא. לומר את השוק העולמי ולא נכני גיליתי שביפאן יש כיום הצלחה גדולה לתצוה טכנולוגיות גרולות. גם באיטליה, מערב־גרמניה."

– השקעת גם בישראל?

„כן. הרבה זיעה, זמן ועבודה קשה..."

– ומה בעניין דולארים ירוקים?...

מימין ומשמאל: לי ג'ונסון באימוני הכושר של מכבי. „בישראל השקעתי הרבה זיעה ועבודה קשה". למעלה – במאבק בגביע אירופה: „קשה לנצח בחוץ. אבל העונה מבינה מכבי מה נחוץ לעשות". בעמוד הבא: דוהר לסל. „לא חשוב שהעונה הרמה בגביע אירופה פחותה מבעבר". (צילם: עדי אבישי)

כרטיס ביקור

השם: לי ווילי ג'ונסון ג'וניור
נולד: 16 ביוני 1957
מקום לידה: פלאמוויל, ארקנסו, ארה"ב
השכלה: בוגר במינהל עסקים
בתי ספר תיכוניים: דרום אומהה ואומהה נברסקה
קולג'ים: מקוק ג'וניור קולג'; אוניברסיטת מונטנה; אוניברסיטת מזרח טכסאס
קבוצות (לפי סדר כרונולוגי): יוסטון רוקטס (נ.ב.א.); רייטי (איטליה); יוסטון רוקטס; דטרוייט פיסטונס; רוצ'סטר ניו־יורק (C.B.A); קליבלנד קאוואלירס; נאפולי (איטליה); מכבי ת"א
זכיות בתארים: גביע קוראץ', ב־1979 עם רייטי ואליפות ה־C.B.A עם רוצ'סטר. שתי זכיות עם מכבי ת"א

– „למעשה לא. בעיקר משקיע בחברות יפאניות. המוטו שלי בעסקים הוא: לעלות על העגלה כשהיא חמה ולרדת ממנה כשמתחילה להתקרר. אז אני קופץ ממנה במהירות גדולה. כעת העגלה שלי ביפאן ובאירופה".

– מתי יגבר הצד העיסקי על זה הספורטיווי?

– „הקצבתי לעצמי עוד שנתיים עד לפרישה. אולי קצת יותר. קשה לדחות הצעות לחוזים על יותר ממאה אלף דולר. גם אתה לא היית רוחה הצעה כזאת, אפילו אם יום קודם לכן החלטת לפרוש. אבל באיזשהו מקום, כשאני קם בבוקר ומסתכל על ילדי, אני מרגיש שמחמיץ משהו במישור המשפחתי. כדי להיות ספורטאי מקצועני, הבן־אדם חייב להקריב משהו, לפעמים משהו חשוב בחייו. אסור שההקרבה הזאת תפגע בדבר מה שיקר לך".

הרגשה אישית

חוזה לכדורסל ולבית הגמר האירופי.

לנצח במאדריד זו משימה קשה. פעמיים הגיע לשם עם מכבי במטרה לנצח ופעמיים ספג מפלות קשות.

„הבעיה לא היתה דווקא במאדריד. בכלל, קשה לנצח בחוץ. אך העונה, נדמה לי, מכבי מבינה יותר מה צריך לעשות כדי לנצח. יש לי הרגשה שהפעם יעלה הדבר בידינו".

– אולי סבלתם מחוסר מזל? או שמא ריאל היא „הכבשה השחורה" של מכבי ת"א בגביע אירופה לאלופות?

– „אני לא מתעסק במזל ובאמונות תפלות. בשנתיים הראשונות שלי במכבי, ניצחנו רק במשחק חוץ אחד – ברומא. אז מהז זה היה בגלל חוסר מזל?

– לא! נרמה לי שהמשחק במאדריד הוא כמו כל משחק קשה אחר. אבל זכור מה שאני אומר לך היום: יש לנו הבטחון הדרוש לנצח לראשונה במאדריד: כך אני מרגיש".

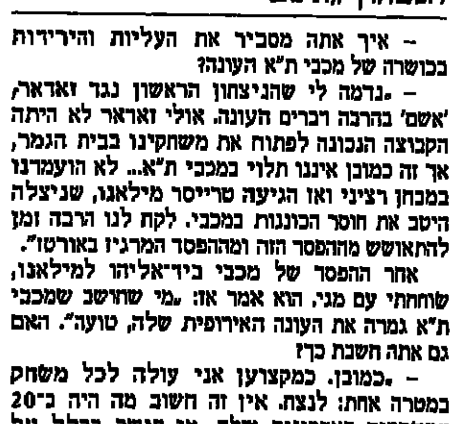
דראז'ן חסר לו

פרשנים טענו, במידה לא מבוטלת של צדק, שהעונה בית הגמר האירופי סובל מרמה בינונית למדי, בהשוואה לשנתיים הקודמות. ארבע משש האלופות, עלולות לאבד העונה את תאריהן: ז'אלגיריס בבריה"מ, ריאל בספרד, זאדר ביגוסלאוויה וטרייסר באיטליה. לי אינו מקבל הערכה זאת.

„לא חושב שהעונה הרמה פחותה מזו שהיתה בשתי העונות שעברו. הרמה גבוהה כתמיד, המשחקים קשים כתמיד והעובדה שהיו הפסדי בית לכל הקבוצות (פרט לאורטז) וניצחונות חוץ, רק מחזקת את הדעה שלי. אך ההבדל היחיד, חשוב מאד, בין העונה לאלו שקדמו לה, הוא חסרונו של דראז'ן פטרוביץ'. אני סבור שדראז'ן שלט בשנתיים האחרונות על בית הגמר, בצורה בלתי רגילה והטביע חותמו על אירופה. הוא חסר לי בבית הגמר העונה".

– ריאל היא אותה קבוצה שהביסה לפני שנה את מכבי במאדריד?

– „כן. הבסיס נשאר. חסר לה פרננדו מרטין, שעבר לנ.ב.א. אבל אסור לזלזל בריאל. אסור לזלזל בטרייסר, בז'אלגיריס. והאם אורטז רעה? אולי זאדאר החלשה ככית וכמובן שאיננה ציבונה זאגרב של דראז'ן פטרוביץ', אבל זה בית גמר קשה למדי".

הנצחון „אשם"

– איך אתה מסביר את העליות והירידות בכושרה של מכבי ת"א העונה?

– „נדמה לי שהניצחון הראשון נגד זאדאר, 'אשם' בהרבה דברים העונה. אולי זאדאר לא היתה הקבוצה הנכונה לפתוח את משחקינו בבית הגמר, אך זה כמובן איננו תלוי במכבי ת"א... לא הועמדנו במכחן רציני ואז הגיעה טרייסר מילאנו, שניצלה היטב את חוסר הכוננות במכבי. לקח לנו הרבה זמן להתאושש מההפסד הזה ומההפסד המרגיז באורטז".

אחר ההפסד של מכבי ביד־אליהו למילאנו, שוחחתי עם מגי. הוא אמר אז: „מי שחושב שמכבי ת"א גמרה את העונה האירופית שלה, טועה". האם גם אתה חשבת כך?

– „כמובן. כמקצוען אני עולה לכל משחק במטרה אחת: לנצח. אין זה חשוב מה היה ב־20 המשחקים האחרונים שלך. מי חושב בכלל על ההפסד בשבוע שעבר, בשנה שעברה, או בחודש שעבר. כל מה שניצב מול העיניים זה – נ י צ ח ו ן ! כשאנחנו עולים למגרש, אנו בטוחים ביכולתנו לנצח. זו הסיבה היחידה למשחק: ניצחון. אין לנו מטרה אחרת".

„מסביב יושבים אוהדים ועיתונאים שמונים נקודות וניצחונות והפסדים ועושים חשבונות ועורכים רשימות סטאטיסטיות.. לנו המקצוענים יש רק דבר אחד בראש: לנצח במשחק הזה, המסויים..."

והמשחק המסויים בראש שלנו, יהיה הערב במאדריד. ■

האתגר: „משחקי הפועל"

יצחק אופקי*

סבסטיאן קו, קאלווין סמית ומיכאל גרוס, הם מידגם מייצג של הספורטאים המצטיינים, שניתן להביאם לישראל רק על־ידי הצבת אתגר אמיתי ליכולתם הספורטיבית.

ישראל איננה משופעת ביכולת ובאמצעים להצבת אתגרים אמיתיים לשיאני העולמי. משחקי „הפועל", הנערכים אחת לארבע שנים, הם ללא ספק, אחד האמצעים הבודדים שיכולים לרתק ספורטאים מהשורה הראשונה.

הייתי יכול לייחס הישג זה ל„הפועל" ולהסתגר בד' אמותיה של הגאווה הסקטוריאלית. אבל אני מאמין ש„משחקי הפועל" תורמים ישירות לתדמיתה ולמעמדה של ישראל מעבר לתחום הספורט.

אחת לארבע שנים יוצא מישראל מסר מיוחד, שונה במהותו ומאד חיובי. לא רק בעיות שלום, או מלחמה, לא רק מצוקות כלכליות, לא רק משברים קואליציוניים.

ב„משחקי הפועל" נקראים המשתתפים למאבק, אבל זהו מאבק מסוג אחר: על המסלול, מעל לרף, בבריכה. מאבק שיש בו גם קירבה, והתובע מאמץ גופני – מיצוי יכולתו של האדם כספורטאי.

אף שזו איננה מטרתם המוצהרת, מאפשרים „משחקי הפועל" למדינה גם לפרוץ גבולות של איבה ולהפשיר קיפאון דיפלומטי ומדיני. לראייה – הונגריה, פולין ומדינות אפריקניות שונות, כטאנזאניה, מעלימות עין מהעדר קשרים דיפלומטיים רשמיים עם ישראל ושולחות לכאן את נציגיהם לעשרת ימי התחרויות של משחקי הפועל ה־13, שייפתחו ב־4 במאי, במופע המרכזי של יום העצמאות ה־39 של מדינת ישראל.

אפילו הציניקנים הגדולים ביותר לא יוכלו להסתיר התרגשותם בעת שייערך מצעד המשלחות והדגלים של יותר מ־40 מדינות בעולם, בטקס הפתיחה. אנחנו, ב„הפועל", גאים בכך מאד ויודעים שיש בזה הישג, החורג מתרומתה הסגולית של התחרות הספורטיבית, או הקרב נגד השעון.

יצחק אופק

עלות אירגון המשחקים כחמישה מיליון ש"ח. מרביתו ממומן בידי גופים ציבוריים, ממלכתיים ופרטיים וחלקו באמצעות ההכנסות הצפויות מכרטיסים לפתיחה ולתחרויות ב־28 ענפים.

יש לצפות שהמשחקים יהיו חוויה לאומית וחג אמיתי לספורטאי ישראל. מעבר להישגים המדיניים והתחרותיים משמשים המשחקים אמצעי לקירוב אלפים לאלופים, להגברת המודעות לספורט בקרב הנוער והציבור בישראל.

כמי שהספורט מהווה עיקר עיסוקו אני מאמין ש„משחקי הפועל" תורמים למעמדה של ישראל בכל התחומים. אמונה זו אני אחלק לבטח עם כל אחד מ־2000 האורחים מחו"ל שיגיעו לאירוע, אלו שיטלו בו חלק ואחרים המשתתפים בהכנות לארגונו, כמו גם משתתפי הספורטיאדה למקומות העבודה.

למרות שאני מזוהה עם „הפועל", אני מאמין שעל ישראל לרכז כל האמצעים לארגון אירוע אולימפי אחד. בהתאם לכך אני פונה לפעילי המכביה, האליצוריה וגם לאלו שמהרהרים בקול על הביתריה, לקום ולהתארגן כגוף אחד לארגון משחקים במתכונת אולימפית, כששותפים בארגונם כל אגודות הספורט. תהיה זו ה„ישראליה" – האירוע הלאומי של הספורט הישראלי, האולימפיאדה של ישראל. בכך נפגין אחדות לאומית ונראה שהגענו לשיא של אחדות והבנה.

אם נעשה זאת נכון ובגדול – אני בטוח שהשיא יהיה של כולנו. ■

* המחבר הוא מזכ"ל הפועל ויו"ר הועד האולימפי הישראלי

אפליית נשים

במודעה שמצאתי על לוח המודעות של מועדון אילן ת"א, על מירוצי הקפת הקריה מטעם אוניברסיטת ת"א שייערכו היום (12.3), נכתב כי המירוצים לנשים יהיו ל־2.5 ק"מ ולגברים 5 ק"מ. הפרסים לנשים הם בהיות חסרי ערך בהשוואה לפרסים לגברים וסוף שבוע זוגי בכפר הנופש למנצחת הנשים, לעומת כרטיס טיסה לאירופה למנצח במירוץ הגברים; ארוחה זוגית למנצח הנוער לעומת חולצה למנצחת בין הנערות וכך הלאה...

שלחתי למארגנים מכתב מוצא. תשובתם: אין אפלייה. „ממילא לא ירוצו רצות על רמה". שאלתי: האם לדעתם רצות על רמה, המכבדות את עצמן, יגיעו למירוץ שמראש מטיל ספק ביכולתן לרוץ 5 ק"מ וגם מפה אותן לרעה בפרסים – על כך קיבלתי תשובה מגומגמת.

ראשל"צ — אורנה לבנת

למצות את הדין

לאן הגענו?! כדי להבטיח נצחון לא חוקי הופעת ילד, מתחלף כדורון בכדורסל, במשחקי הליגה הראשונה ביותר, ליגת הקט־סל, טרחו ראשיה של אגודה אחת לזייף את גילו של אותו ילד ואילו אגודה יריבה באותה עיר, כבר משרד חקירות פרטי כדי להביא את המימצאים לאיגוד הכדורסל. ועתה נשמעת באיגוד הכדורסל העניש את המעורבים בפרשה, בקנס ובהרחקה, אך את העונש הכבד ביותר ספגו חבריו של הילד ששותף שלא כחוק, כי הם יוחזו בלילה אחד מהמקום הראשון, לאותו בטבלת הליגה באותו מחוז.

נראה לי כי היה מקום למצות את הדין עם האחראים לפרשה המכוערת הזאת. יותר מהילדים־השחקנים, הסתם המבוגרים שמאחורי המעשה הזה, אשמים – בגלל המירוץ הפרטי שלהם להשגים בכל מחיר, גם במחיר חינוך טוב.

ת"א — משה כהן ומורה לחנ"ג

החלטה מצחיקה

סיגל גונן, כיום האתלטית מס' 1 של ישראל, קיבלה הזמנה אישית לאליפות העולם באולמות שנערכה בתחילת השבוע, באינדיאנאפוליס, ארה"ב. כל מי שמבין בספורט יודע כי זה אירוע שיא, שכל ספורטאי משתוקק להשתתף בו. אבל עסקנים בספורט הישראלי, החליטו בשביל סיגל, שעליה לדחות את ההזמנה ולא להשתתף. לכן נעדר סמל של ישראל מתחרות־ענק, יוקרתית מאוד בה נטלו חלק, כ־550 אתלטים מ־80 מדינות.

נימוקי אלו שקבעו־בשביל־סיגל מה טוב ומה רע לה, היו מגוחכים. בין היתר שהופעה באולם באינדיאנאפוליס, לא של, נגד שיאנית העולם ממזרח־גרמניה הייקה דרכסלר, חשובה פחות מכינוס הפועל... באמת! לאן הגענו!

מי שטובת האתלטיקה לפניו היה היה לשלוח אותה לארה"ב. המעמד, ותי, מחייב...

אטלנטה (ארה"ב) — אמנון פרידמן

הכדור הוא הגול

אבי מלר

כלבו אבינועם

אבינועם עובדיה (משמאל): מחכה להזדמנות שלו (צילם: נאור רהב)

בשבועות האחרונים עקבתי צמוד־צמוד אחר מהלכיו של המאמן הלאומי, מיליאנקו מיחיץ', באיצטדיוני ומגרשי ישראל, כדי לראות כמה פעמים יצא לו להתבונן במשחקיה של שמשון ת"א. מבחינה זו הצטערתי מאד על תקרית מקום הישיבה שלא הוקצה כראוי למיחיץ' בבלומפילד, ושמחתי כאשר ההדורים יושרו והוא שב לאיצטדיון ותפס בו את המקום הטוב ביותר.

רשמתי לפני שמיחיץ' חזה ב־90 דקות של שמשון מול בני־יהודה (0–0), ב־90 דקות של שמשון נגד בית"ר ירושלים (1–1) ובשבוע שעבר גם בזכייה ההסטורית של השמשונים בגביע הטוטו בר"ג (נצחון 2–0 על מכבי נתניה).

זהו זה, אמרתי לעצמי. מיחיץ' כבר לא זקוק לייעוץ שלי. הוא ראה הכל בעצמו, ועבור מאמן שהוכיח כי אין אצלו פרות קדושות, שאין הבדל בין קבוצות פרבר וערים גדולות וכיו"ב, מה יכול להיות מתבקש יותר מאשר ההזמנה לסגל הנבחרת, של הכדורגלן הכי יציב, הכי יעיל ואחד המוכשרים ביותר שיש לנו?

ובכל זאת, עד מועד כתיבת שורות אלו, לא הוזמן אבינועם עובדיה לנבחרת, ואינני מבין מדוע. אם מסיבה כלשהי פסחה עליו עינו הבוחנת של מיחיץ', הרי שמדור זה ישמח להעיר את תשומת־ליבו של המאמן ולהזמין אצלו מעקב נוסף אחרי אבינועם. אם במקרה יחליט מיחיץ' להזמין את עובדיה לסגל בין מועד כתיבת השורות הללו ועד מועד פירסומם, הרי שאני מברך אותו על ההחלטה ומוסיף בקשה רלוונטית: עובדיה צריך להיות בנבחרת לא על מנת למלא את השורות, אלא כדי לשחק, מוקדם ככל האפשר – כלומר מול מערב־גרמניה, בעוד 10 ימים. יותר מדי זמן כבר שרף הכדורגלן המחונן הזה בהמתנה על הספסל.

היתרונות המקצועיים של עובדיה ידועים כמעט לכל: הוא שחקן כל־בו, כדורגלן נשמה מהסוג שיעשו הכל בשביל התולצה של שמשון – קל וחומר עבור אפודת הנבחרת. הוא מסוגל לשחק בהגנה ובקישור וגם להבקיע בחוד. יש קבלות. עובדיה יכול להיות מגן תוקף ומגן מגן, קשר יוזם וקשר הגנתי, חלוץ בונה, חלוץ יורד וחלוץ כובש ואם תרצו בוודאי גם שוער תוקף...

ברם, פרט להצלחות על המגרש אבינועם הוא גם הטיפוס האידיאלי מבחינה חברתית. לא רק קפטן רב־אחריות כי אם ג'נטלמן בכל רמ"ח. בשנתיים ותצי בהם אני מבלה באיצטדיוני ישראל, מאז שבתי משהות ממושכת באנגליה, היה אבינועם עובדיה התגלית הנעימה ביותר עבורי ממרומי היציע, ואני לא זוכר ולו פעם אחת שהוא איכזב.

עד היום לא הצלחתי להבין מדוע לא קיבל אבינועם ולו הזדמנות להוכיח עצמו במדים הלאומיים (התירוצים היו בד"כ בנוסח „הוא לא מתאים לסגנון של הנבחרת" – בולשיט מאין־כמוהו). עכשיו יש זמנים חדשים וזמירות חדשות, ואני מאמין שמיחיץ' הוא האיש המסוגל לתקן את העיוות.

מי שיאמר שזהו תשדיר שירות – צודק. אבל לדעתי השירות הוא לא רק עבור עובדיה אלא בראש ובראשונה לנבחרת ישראל.

The road to Wembley

קודם כל, לפני שאני מתחיל בכתיבת הקטע הזה, אני צריך לערוך תפילה קטנה נגד עין הרע. אני מקווה שהמלים הספורות הללו בזכות הקבוצה הקרובה לליבי לא יחשבו, חס וחלילה כ„פתיחת פה לשטן", אלא יפעלו פשוט כמאיץ ומדרבן להשגת המטרה.

ועכשיו לווטפורד. מחרתיים, שבת, ב־5 אחר־הצהרים שעון ישראל (אוזניים ל„וורלד סרוויס" של הבי.בי.סי) צפוי לקבוצה שלי אחד המבחנים היוקרתיים והתשובים מאז חודש מאי 1984. ה„הצרעות" הצהובות־אדומות שלי, יוצאות להייבורי, לנסות לעקוץ את ארסנל הגדולה ברבע גמר הגביע.

לפני שלוש שנים הזלתי דמעה בשקט ובהחבא ביציע העתונות של וומבלי, משני טעמים. בראש ובראשונה לרגל המעמד: ווטפורד הקטנה והנפלאה הגיעה לראשונה בתולדותיה למעמד גמר הגביע האנגלי ולי ניתנה הזכות המופלאה להיות נוכח בו. אחרי 90 דקות חיפשתי פינה צנועה כדי למחות את הדמעה האחרת, שנקוותה בעין כאשר אברטון לא התחשבה כלל במצבנו ובהסטוריה והניפה את הגביע לאחר נצחון 2–0 על ווטפורד.

עכשיו ווטפורד ברבע הגמר. רק עוד 180 דקות מוצלחות – והדרך הקצרה לוומבלי (פחות מעשר דקות נסיעה) תיעשה שוב, והפעם, אם רק תינתן לה ההזדמנות, תיעשה הדרך חזרה עם הגביע.

אבל, כאמור, יש לנו בעיה קטנה ששמה ארסנל. התותחנים נמצאים בכושר שיא, כפי שהם הוכיחו בהעפלתם לגמר גביע הליגה לאחר שני נצחונות רצופים על טוטנהאם בביתה בשבוע שעבר. אבל אולי ניתן לשאוב מכך גם עידוד מסויים? 1. ארסנל התגלתה כקבוצת חוץ מובהקת... 2. להם יש כבר פגישה בוומבלי (עם ליברפול ב־5 באפריל), אז אולי הם ישאירו לקט, פאה ושכחה גם לאחרים...

רציתי גם לספר לכם שווטפורד חייבת לנצח כדי לחזק את מעמדה (ומעמדי...) בקרב קהילית הספורט של „מעריב". עמיתי וידידי, משה לדר ואברהם טבק, אוהדים נאמנים ואוהבים של ארסנל, מחכים לי בפינה. את השם ווטפורד הם בקושי יודעים איך לאיית. אני מקווה שביום ראשון בבוקר, כאשר נשב לכוס קפה ועוגה שהם יזמינו עבורי לאחר שיפסידו בהתערבות, יהיה לי זמן ללמד אותם עוד כמה פרקים חשובים בהסטוריה ובמוניטין הווטפורדיים... ■

כך רואה מושיקו גריאני (מכבי ת"א) את מה שמתרחש באחרונה בדרבי התל־אביבי הגדול. בשבת זה יהיה השלישי שלו. שני הקודמים נסתיימו ב־0–0. ■ „באף מקום לא ראיתי כזו התרגשות לקראת משחק כדורגל" ■ הפנים האחרות של איש נתניה המתאמץ להיקלט בת"א: ראוי לתואר „חביב השנה", שומר כיום על „שקט תעשייתי, כדי שלא „לחטוף" קנסות, יש אומרים שהוא רוצה הביתה – לחזור לנתניה ■ מה יהיה בעונה הבאה? – יש יותר משתי גירסאות

„משותקים על הדשא"

בן כספית

אילו חעניקו בכדורגל הישראלי את התואר „חביב העונה", משה גריאני היה אחד המועמדים הרציניים ביותר לזכיה בו. יתכן שאף לצמיתות. שום כוח שבעולם לא יכול להוציא מגריאני דבר לעז על זולתו. מושיקו בורר בקפידה את מילותיו, מתחרט, מתלבט, העיקר לא לפגוע באיש. בנושאים עדינים – מכבי ת"א כדורגל למשל – זה ברור למה. גריאני למוד קנסות ואכזבות, חושב חלאה, על העונה הבאה.

בכל יתר הנושאים – זה כבר הפך לחלק ממנו. מושיקו לא מוכן לניתוחים מקצועיים, איננו מסכים להתייחס לשחקנים, לא שש לערוך השוואות. משתדל להיות מקובל על כולם, חביב, סולידי. ומצליח.

ההתחלה – לפני כ־16 שנה. עזרא גריאני, המנהל והאיש החזק של מכבי טבריה, ליגה ג'. בנו מושיקו, בן 14 וקצת, כבר נמנה על בוגרי הקבוצה. מדוע לא בנוער? – לא היה נוער.

תארים מול מועמדויות

שנתיים אחר כך עבר לכפ"ס ללמוד מכונאות רכב. מבחן קבלה במכבי נתניה היה שאלה של זמן. פריזנר זימן, פרלמן בחן, ומושיקו השתעשע מעט בכדור. מספיק כדי שפרלמן יורה בפסקנות: „ילד, לך תוציא כרטיס ליגה".

בגיל 17 וחצי, כחצי שנה לפני הגיוס, עלה לבוגרים.

ומאז הכל ידוע: חמש עונות במכבי נתניה, עונה בבריטון, 4 עונות נוספות בנתניה, ומכבי ת"א. תשע העונות שבהן שיחק בנתניה הניבו שלוש אליפויות, גביע וזכייה באינטרטוטו, ממוצע של יותר מתואר בכל שתי עונות. שתי העונות האחרונות במכבי ת"א הניבו שפע של מועמדויות לתארים. מריבות, קנסות, נסיונות עזיבה והתפיטוריות. תארים עדיין לא.

רשימת המאמנים שעבר גריאני מגוונת: שמילוביץ (תקופה קצרה), שפיגל, גרונדמן, פרלמן, הדלר, שפיגלר, שנהר, שוויצר (כבבחרת הנוער).

גם כאן – גריאני לא יגיד מלה רעה, רק דברי שבח. את מירב האהדה והערכה שמור למוטיל על שמוליק פרלמן ש„עשה ממני שחקן". והתרז „לכל אחד נקודות חיוביות משלו. החיוך של גרונדמן עשה לנו תמיד מצב רוח טוב, והדריך של מושלים חיפנס אותנו".

מחוירים ישתתף גריאני, מפעם השלישית בתולדותיו, הכה שנתר מדרבי התל־אביבי הגדול.

ופעם בגביע הטוטו) מושיקו „מוביל" 3–1 על קבוצת נעוריו. „אני לא מרגיש כל כך נוח לשחק נגד מכבי נתניה, אבל יש לי שאיפה עצומה לנצח אותם. לא יודע להסביר למה".

שאיפה או לא, אהבתו של מושיקו לקבוצת נעוריו גדולה. „נתניה זה הבית שלי. אהבתי הראשונה. פה גדלתי, התחנכתי, פה אני נהנה לחיות, להסתובב ברחוב, לדבר עם אוהדים". גריאני שומר על קשר הדוק עם רבים משחקני תהווה בנתניה, חלק מהם חבריו האישיים, וגם כאן הוא מקובל, חביב, לא מזיק.

השתלשלויות כאובות

בעבר הלא רחוק הצהיר מושיקו בפירוש על כמיהתו לחזור הביתה. היום הוא שותק. כל מילה מיותרת תעלה לו 1,000 דולר, שיקוזזו מפרמיות הניצחון ההולכות ומתמעטות. אז למה לו צרות?

למרות זאת אי אפשר לחימנע מניתוח מסכת השתלשלויות הכאובה שעברה עליו במכבי ת"א: בעונה שעברה הציג יכולת טובה. הזינוק (המאוחר) של מכבי לחלק העליון של הטבלה הושג לא מעט בזכותו. ואז, בפגרה, הפתיע את כולם: „אני מת לחזור לנתניה", הצהיר. אבל המכבים תכננו שוב, כפעם המי־יודע כמה, את התורה לימי הזוהר. סירבו לוותר עליו. גריאני נשאר בת"א. הסיפור חזר על עצמו העונה, עם סיום מועד ההעברות. מושיקו שוב רוצה הביתה, במכבי ממשיכים להתעקש.

לדברי גריאני עצמו, קליטתו במכבי ת"א מושלמת. „הם עושים למעני מעל ומעבר", הוא

מושיקו, לדידם, הינו שחקן מן המנין כאנה [illegible] בשלב זה כוונה לוותר עליו.

„זוללת החיזוק"

רוב אנשי המקצוע המעורים בנבכי שוק [illegible] של הכדורגלנים, מאשרים דווקא את [illegible] התל־אביבית. גריאני נקנה, לצמיתות, על [illegible] ת"א, במסגרת עיסקה סיבובית מסובכת [illegible] נקבע עתידם של ניסים ברדה ומיקי בן־ש[illegible]

למכבי ת"א תדמית של „זוללת שחק[illegible]" גריאני מבחינה זו, מהווה תריג (יחסי). ראש[illegible] עושים בשמו שימוש רב בהדיפת מתקפות על דרך קליטת השחקנים בקבוצתם.

חסרה לו אוירה משפחתית

גריאני גאה מאד על כל כך. שקשה [illegible] לקום ולשבור את הכלים פעם נוספת [illegible] שמכירים את דרך ניהול העניינים במכבי [illegible] קשה לנחש את קשיין של מושיקו; הוא [illegible] הצליח להסתגל למסגרת הנוקשה וה[illegible] הקבוצה התל אביבית. כשיש לשחקן נתני[illegible] הוא יכול להרים טלפון ליצחק תשובה ([illegible] מכבי נתניה) ב־12 בלילה, שחקן שתמי[illegible] יכול לגשת אליו ולקבל עזרה מיידית. קריבה לשחקנים, האוירה משפחתית.

במכבי ת"א הוא מרגיש אחרת: אוירה מכופתרת, דיסטאנס בין ההנהלה לשחקנים קרה, כמעט מנוכרת. רמז לכך אפשר לקבל כשנשאל על ההבדלים באווירת הכדורגל [illegible] לנתניה: „אני לא יכול לערוך השוואות [illegible] הכדורגל בת"א אני לא מכיר, כי אני [illegible] נמצא שם. מגיע לאימון וחוזר מיד לנ[illegible] לעומת זאת, אי אפשר ללכת מטר בלי [illegible] או לשמוע הערות והתייחסויות. למ[illegible] שחלה באחרונה, נתניה זו עיר של כדורגל".

אם נוסיף לכך את הנסיעות המתישות [illegible] הטבלאי והמצב החברתי הירוד, לא [illegible] את כמיהתו של גריאני חזרה הביתה. [illegible] מושיקו לא מתחרט. לא על הירידה [illegible] על ההפלגה לבריטון.

התקופה המוצלחת ביותר

„צריך ללמוד מכל דבר ולנסות [illegible] המכסימום גם מהכשלונות", הוא מצה[illegible] הוא מסווג כהצלחה: „אם הייתי מגיע [illegible] אז ועם הראש של היום, לא הייתי [illegible] לפל אחד לצאת למועדון כדורגל [illegible] אפילו חצי עונה. העיקר לחוש את ה[illegible]

שם הכמן, אם הייתי מתמיד [illegible] להשתלב.

התקופה המוצלחת ביותר של עונת 1978/9. מכבי נתניה [illegible]

[illegible]

הגחילה נתניה ל... מכבי ת"א (6:0). „בדיוק חזרתי מבריטון והייתי בכושר שיא, אי אפשר היה לעצור אותנו באותה תקופה". מי שכן עצר אותו היה רחמים עשיה משמשון ת"א. „קיבלתי ממנו מכה בקרסול, שהשביתה אותי לכמה חדשים וגמרה לי את העונה. מבחינת כושר אישי הייתי בשיא, ופתאום נאלצתי לסחוב גבס ולהפסיק לשחק".

תקופה זו מסווגת אצלו כקשה בקריירה. מלבד הכדורגל, אין לגריאני עיסוקים צדדיים. כל חייו מתנהלים מסביב למשחק. כל השבוע עובר בהכנות ל־90 הדקות שבסופו. „אני לא יכול לתאר את עצמי בלי כדורגל".

למרות שיהיה ביוני בן 30, עדיין לא חושב על פרישה. „אני מתכונן לשחק כדורגל כל עוד אוכל לעמוד על הרגלים. גידי דמתי משמשון הוא דוגמא מצויינת. קל יותר להיגמל מסמים מאשר מכדורגל".

ובכל זאת – כשייאלץ לפרוש? „אשאר במגרש. בשנה הבאה, ארשם לקורס מאמנים בוינגייט. יכול להיות שאאמן, יכול להיות שאנהל, העיקר שאשאר קרוב לדשא".

תחביבים? – לצפות בכדורגל. המשחק הוא המקצוע, התחביב, כל חייו. בקיץ הוא משחק קצת טניס, קצת הולך לים, הרבה מחכה לעונה החדשה. ספרים כמעט שלא קורא, סרטים בקושי. לבלות מעדיף בבית, עם האשה, דיסקוטקים ופאבים – לא בשבילו. לעיתוני ומדורי הספורט אין לו הרבה סבלנות. מציץ בכותרות, מרפרף, בודק ציונים, לא מעמיק. „רמתה של עתונות הספורט בישראל יורדה. הרמה המקצועית נמוכה, מירב תשומת הלב מוקדש לרכילויות, סכסוכים, חיסולי חשבונות".

רעתו על רמת הכדורגל דומה: „הכדורגל הישראלי דורך במקום. הרמה יורדת, הקהל לא בא, גם לשחקנים יש בזה חלק".

לגריאני אין תרופת פלא, אולם ברור לו ש„יש לעשות משהו דראסטי ויוצא מהכלל כדי לחלץ את העגלה מהבוץ". אחרי מכבי נתניה הוא עוקב מרחוק: „הקבוצה עוברת תהליך של בנייה מחדש. יש צעירים מוכשרים שיהוו בעוד שנתיים־שלוש גורם משמעותי בכדורגל הישראלי. ברור שזו לא נתניה מתקופת השישיות המפורסמת, אבל זהו תהליך בלתי נמנע של התחדשות וצריך סבלנות".

לדעת גריאני אין טעם לנסות ולהחזיר את הגלגל אחורנית. גם החזרתם של מבשלי ומבקיעי אותן שישיות־שערים אינה ריאלית, לדעתו: „דור לביא שייך לבית"ר ת"א, מה יהיה איתי אני לא יודע. נכון, היתה תקופה יפה. כן, אני לפעמים מתגעגע, אבל מה לעשות".

אם יצטרף לעודד מכנס שחוזר לסיים את הקריירה בנתניה – רק ימים יגידו. ■

גריאני: „לעשות משהו דראסטי כדי לחלץ את העגלה מהבוץ" (צילם: עדי אבישי)

שבעים מכדורגל

נח איינשטיין: הנסיון זה העיקר

ארז קופמן

זה הרושם שמתקבל עתה מהופעותיה של הפועל כפר־סבא ■ דקות רבות של שעמום במשחקיה, ההתלהבות שככה, יתכן שיש גם בעייה של חוסר אמונה עצמית ■ מה קורה עכשיו בקבוצה שנחשבה להפתעת הליגה הלאומית?

מאז זכתה באליפות היחידה שלה, בעונת 1981/2, לא ידעה הפועל כפר־סבא תקופת ליגה יפה ומעוררת תקוות ורודות כמו בשנתיים האחרונות. תזכורת קטנה לפני ההשוואה: כפר־סבא האלופה – של יצחק שום, ישראל פוגל ו...נח איינשטיין – ירדה לארצית מיד לאחר הזכייה בתואר, וחיזקה בכך את כל מי שריפדו את כתרה בתארים של מקריות וחולשת־הליגה. חניכיו של ניסים בכר, כך טוענים היום רבים, קורצו מחומר אחר. כעת הם במקום השלישי. מחר יהיו גבוה יותר. אליפות בעתיד – כן. בזיון של אלופה הנושרת לארצית – לא עוד.

השינוי הגדול שחל בקבוצה אשתקד, נצמד כדבק למאמן ניסים בכר. ניסים, איש עבודה מובהק, דוגל בבניית קבוצות וביצירת שלד חזק, די צעיר, שיוליך את הקבוצה במשך הרבה שנים. נכון להיום עבר פרויקט השיקום של כפ"ס את שלביו הראשונים. אשתקד הוגדרה כ"מפתיעה". היום נחשבת לקבוצת צמרת שיש לחשוש ממנה. אין איפוא פליאה מדוע כל כך מרוצים בכפר־סבא מבכר. וגם להיפך.

חומר טוב על הספסל

מערכי הקבוצה כבר די מאוזנים. כשרונות ישנים שניכוו בקבוצות אחרות (אלי יאני הוא הדוגמה) נדלקו העונה בהתלהבות. על הספסל יש חומר די טוב ואפילו נתגלו כשרונות צעירים. הכל אמת. אבל לצד התשבוחות הללו, חובה להאיר גם פנים אחרות: ההתלהבות ששככה בשבועות האחרונים, חוסר האמונה העצמית, הוויתור על הפיסגה ודקות השעמום שהחלו נוגסים במשחקיה האחרונים. בשבת, במשחק הגביע מול הכח, ראו בעיקר את הפנים המכוערות הללו.

מי שצפה בצורה בה עלתה כפ"ס וכבשה מקומה וסגנונה, רואה היום בלימה ותחילתה של נסיגה. אלי יאני פצוע באחרונה, גם חסרונו של מייקל יפה בקישור במספר משחקים, פגם בכושר המשחק. אך אלו לא יכולים להצדיק כמה תצוגות נפל, זלזול ואפאטיות של כמה שחקנים שהכעיסו את הקהל. בכר הרוגז השתולל לנוכח התצוגה ב"וינטר". מי שאחראי על הטיפוס למעלה, מזהה וודאי את תחילת הנסיגה. איך בולמים אותה?

הסממן הגדול של הקבוצה, אותו דאג בכר להשתית בקפדנות, הוא הכושר הגופני. בפתיחת העונה רצחה הקבוצה את יריבותיה בתנועה בלתי פוסקת, יכולת ללחוץ את היריב, התעלות בדקות האחרונות הלחוצות והמון מרטיוואציה. היום זה סיפור אחר. לא רצים כמו פעם. אין אותה ההתלהבות והעניינים צולעים בדקות רבות, משעממות ומרדימות.

אם יש לכפ"ס בעיית הרכב, היא העדרותו של חלוץ מרכזי קלאסי (כן, יש עדיין דבר כזה בלכסיקון). יאני, מאיר נזהר וגם יצחק מימוני טובים יותר וגם אוהבים לבוא אל השער הרחק מאחור. לכן, חשובה כל־כך הדינאמיקה הקבוצתית, המבוססת על הרבה תנועה, בעיקר מהאגפים. בכר הקפיד ללמד ולשנן תרגילים לפתיחת הדרך בפני נח איינשטיין ורפי אידינגר לשעוט באגפיהם ולחפש את ראשי החלוצים הגבוהים. כשכולם עובדים ומזיעים – הכל יפה. הכיעור מתחיל ברגע שכפ"ס עומדת במגרש. וזה קורה באחרונה.

מחפשים מיגננה

כמה שחקנים אינם עונים באחרונה על עקרונות היסוד של מאמנם. איינשטיין פחות נע קדימה ועושה זאת הרבה יותר לאט מבפתיחת העונה. מנגד – נסיונו והשקט הנפשי שהוא נותן, לא יסולאו בפז. גם הקשרים אופיר בן־חיים ומללי מחפשים יותר את המיגננה ולא משפיעים על המעבר האופנסיבי של הקבוצה. חסרונו של איתן רביבו, הכספית שנוצלה ע"י בכר לשמירות אישיות על קשרים מפחידים, מורגש מאוד בעיקר בהתקפה. הצד ההתקפי הוא הנמצא בנסיגה.

מייקל, אחרי פציעה, עדיין קל רגליים ואוהב לרוץ ולהיות ליד הכדור. אבל זה לא יפה של פעם, זה שבר הגדירו בשיא התלהבותו כ"מתקל הכי טוב של כפ"ס". היום הוא בקושי מגיע לכדורים קשים. רואים את החשש בתנועתו לקראת מגע עם יריב. כפ"ס נפגעת מכך. מייקל כבר לא מפתיע איש. מול הכח העביר כדור אחד, בשינוי כיוון, למיימוני הפורץ. חוץ מזה היה שבלוני, צפוי והעדיף מסירות לאחור.

לבכר יש בעיה התקפית גדולה הרבה יותר מהקשר הג'ינג'י שלו. המעבר המהמם של חניכיו מהגנה לתקיפה התבסס על ה"סטופרים" המעולים שהציגה כפ"ס בקישור בעבר המאוד קרוב. גדי מרגון וששון גדמיש כמעט לא רואים מגרש באחרונה. הם היו שוברי התקפות היריב והתלהבותם סחפה את שאר חבריהם, וגם החלוצים, למרדפים אחרי כל יריב עם כדור. היום זה כבר לא כך. החלוצים גם למדו שבליגה שלנו חלוץ הוא סוגר שטח. להילחם? זה לא מוסיף לתלוש המשכורת, גם לא לבריאות.

שינוי תדמית

לצד זאת, חובה לציין את עונתו הנפלאה של יאני. אלי, שכבר נשרף בכור הטאקטי של שוייצר בהפועל ת"א, חזר לעצמו וכבש 11 שערים העונה. גם נזהר המהיר, אך חסר אלמנטים טכניים רבים, השחיל 7 רשתות. מימוני, רק עם שלושה שערים, מציג את אחת העונות היפות שלו. שינוי תדמית (לפעמים רק משעשע), הרבה תנועה והמון אסיסטים מכל פינה במגרש. תמיר בן־חיים מציג מעבר מפתיע לתפקיד קשר טכני מסוגנן באחרונה. אלו אחראים ל־26 כיבושי כפ"ס העונה.

ההגנה די יציבה. גדעון סימון איטי, אך קשוח ובוטח בעצמו כעוצר אחרון לפני השוער אריק שמיר. מאון הספיגות של הקבוצה (18) בינוני למדי. הרבה פעמים נפתחת הצרה מהאגפים – איינשטיין מאחר לעיתים, או נכ[illegible] בסגירת מהיר ממנו. את אידינגר [illegible] נר אישית לעיתים) לא תמיד [illegible] בזמן.

ההגנה אחראית לתמיכה [illegible] המגינים עלו עד לאחרונה בכל התק[illegible]פה, הרבה יותר (כמותית, לא איכותית) מאשר במכבי חיפה בשנות האליפות שלה. סימון תומך תמיד בחוד, ולעיתים, בשעת רחק, הופך לחלוץ [illegible] של משחק כוח. ההגנה [illegible] ל"הרפתקנות" כזאת, בהחלט עושה את שלה (ממגננה) די טוב.

הבעיה היתה ונשארה משחק [illegible] באגפים (נח במיוחד). התגלותו של [illegible] רבינוביץ', הבלם הענק, נעשתה [illegible] בזמן וטוב שבכר מריצו כיום בליגה. אף פעם לה היה לקבוצה בלם [illegible] משוחרר, חזק אך גם קליל כמו [illegible] אים תכונות הגלם של רז. בכר [illegible] כנראה את חשיבות הבחור לעתיד.

הבניה של בכר נעשתה בצורה מסודרת. הסגל די צעיר, אוהב [illegible] מן (מלחשים שאין עוד כזו תופעה אצלנו בליגה) אצל בכר ולהופיע. אבל באחרונה ניכרת עייפות ושובע מכדורגל. איך מחזירים את המוטיוואציה לכפ"ס? ריחות שוק המאמנים מבשרים את עזיבתו של ניסים (ומכבי ת"א?). אם הוא לא יעצור את הסחפת הזו, מי יע[illegible] שה זאת לקבוצה שכה שקד על בנייתה?! ■

נסים בכר: מי יעצור את הסחף?

סיפור הצלחה

שלמה צורף, מאמנה הצעיר (עדיין לא בן 32) של נבחרת ישראל בטניס בהתמודדות עם הצ'כים, שתחל מחר הוא שאפתן־קיצוני ותובעני, הראוי לחיקוי ■ כרטיס הביקור שלו: חניכיו המצליחים מנסדורף ובלום ■ "רק ברגע האחרון תוכרע ההתמודדות הנוכחית שלנו עם הצ'כים"

סרג'יו ליבדינסקי

לא בכדי מונה אשתקד שלמה צורף כמאמן נבחרת הטניס של ישראל למשחקי "גביע דיוויס". צעיר – בחודש הבא יחגוג את יום הולדתו ה־32 – נמרץ, בעל שאיפה גדולה להצליח. אך התכונה הטובה ביותר שלו היא: רצונו להחדיר בחניכיו מוטיוואציה גבוהה – וזאת לא עושים במילים יפות או בכפפות של משי, אלא בתקיפות, ביד חזקה ובקול רועם.

1949	קופנהאגן	דנמרק – ישראל	0–5
1950	וארשה	פולין – ישראל	0–5
1953	מדריד	ספרד – ישראל	0–5
1956	אוסלו	נורבגיה – ישראל	1–4
1957	מונטריאול	ברזיל – ישראל	0–5
1958	בואנוס איירס	ארגנטינה – ישראל	0–5
1959	תל אביב	שוייץ – ישראל	2–3
1960	רמת גן	צ'ילי – ישראל	1–4
1961	רמת גן	ניוזילנד – ישראל	0–5
1962	בוקרשט	רומניה – ישראל	1–4
	וינה	אוסטריה – ישראל	0–5
1963	איסטנבול	ישראל – תורכיה	1–4
1964	רמת גן	רודזיה – ישראל –	1–4
1965	לונדון	בריטניה – ישראל –	1–4
	פראג	צ'כוסלובקיה – ישראל	0–5
1966	ליסבון	ישראל – פורטוגל	2–3
1967	וארשה	פולין – ישראל	0–5
1968	טהראן	איראן – ישראל	1–4
	בוקרשט	רומניה – ישראל	0–5
1969	ליסבון	ישראל – פורטוגל	1–4
	רמת גן	רומניה – ישראל	0–5
1972	רמת גן	איראן – ישראל	1–4
1973	רמת גן	הולנד – ישראל	1–4
1974	טהראן	איראן – ישראל	1–4
	רמת גן	שויץ – ישראל	0–5
1975	רמת גן	ישראל – לוכסנבורג	0–5
1976	מונאקו	מונאקו – ישראל	1–4
	בקהויזן	הולנד – ישראל	1–4
1977	רמת השרון	ישראל – תורכיה	0–5
	רמת השרון	ישראל – פינלנד	1–4
1978	רמת השרון	אוסטריה – ישראל	2–3
1979	אוגסבורג	גרמניה – ישראל	2–3
	וינטרטור	שויץ – ישראל	1–4
1980	רמת השרון	ישראל מונאקו	1–4
	רמת השרון	הונגריה – ישראל	2–3
1981	סקופליה	ישראל – יוגוסלביה	1–4
	בודאפסט	הונגריה – ישראל	1–4
1982	ינפן	ישראל – בלגיה	0–3
1983	רמת השרון	גרמניה – ישראל	2–3
	דונייצק	בריה"מ – ישראל	2–3
	רמת השרון	ישראל שויץ	1–4
1984	ירושלים	ישראל – פולין	0–5
1985	רמת השרון	ישראל – הולנד	1–4
	סט גאלן	ישראל הולנד	1–4
	סחבנינגן	ישראל – הולנד	1–3
1986	רמת השרון	ישראל – בלגיה	0–5
	אסטבורן	אנגליה – ישראל	1–4
	הרטברג	ישראל – אוסטריה	2–3

בעת האימונים, דורש שלמה התמסרות מלאה. בעיניו הם אינם אירוע חברתי, אלא עבודה רצינית ומפרכת. איננו סובל כאשר הטניסאים מפטפטים בעת החבטה בכדורים. מחייב אותם לכל כוח הריכוז שאותו יש למקד בכדור הצהוב החמקן. מקצוען במאה אחוז. דורש מחניכיו אותה מידה של מקצוענות ולמרות שחומר הגלם שלו – השחקנים הישראלים – חסר משמעת עצמית, הצליח במקרים רבים לעשות מהם טניסאים מקצוענים.

כרטיס הביקור שלו: עמוס מנסדורף וגלעד בלום.

דוגמא לרבים

סיפור ההצלחה של צורף חייב לשמש דוגמה למאמני טניס רבים, החותרים להצלחת חניכיהם בזירה הבינלאומית. בתחילת דרכו כמאמן, בילה על המגרשים כמעט עשרים וארבע שעות ברציפות. עקב אחר כל אירוע, קטן כגדול. תמיד עם פנקס פתוח. שום פרט לא חמק מעיניו. בערבים הירבה לצפות בסרטי וידאו, ניתח כל חבטה של האלופים וכל צעד שלהם על המגרש. סימן אותם ונטל מהם כל מה שדרוש לחניכיו.

צורף למד בדרך הקשה. גילה מיד כי אין תרופת פלאים לכל השחקנים. אין שני שחקנים הבנויים בצורה זהה, פיסית ומנטאלית, ולכן אי אפשר להתייחס אליהם באורח שווה. ציבור שחקני הטניס מורכב מאינדווידואלים ויש הכרח להתייחס אליהם בהתאם.

רק לפני עשר שנים החל עוסק בהדרכת טניס. את ההזדמנות שלו קיבל בפתיחת מרכז הטניס ברמת השרון וניצל אותה עד תום.

במרכז, בהיותו מאמן ראשי, העמיסו עליו משימות רבות: לאמן, לפקח על הנעשה ברמת השרון וגם לעקוב אחר הנעשה במרכזי הטניס האחרים. עבודה שמתאימה לצוות מאמנים, הטילו כאן על איש אחד. התוצאה: היחסים עם מנהל מרכז הטניס התערערו וצורף מונה כאמן נבחרת הנוער, מטעם איגוד הטניס.

לקראת עונת משחקי גביע דייויס, אשתקד, קיבל את המינוי הרם ביותר בהירכייה של המאמנים: מאמן נבחרת ישראל. בתפקיד זה, נחל רק הצלחות: נצחונות על אירלנד, הולנד ושווייץ, שהעלו את ישראל לבית העליון במסגרת המפעל היוקרתי.

היחיד ש"פירגן"

בארוחת הנצחון שנערכה במלון "דן־אכדיה", עם שוב הטניסאים משווייץ, היה שלמה צורף הנואם־המברך היחיד שהזכיר בדבריו את קודמו, מאמן נבחרת ישראל שנים רבות, שעבר למענה במסירות רבה – האוסטרלי החביב רון סטיל. צורף שיתף אותו בהישג הנכבד.

כעת, בגוב האריות, המשימה המוטלת על שלמה צורף היא נכבדה: לשמור על דף נקי מהפסדים – משימה שתהיה בלי ספק קשה ביותר. אך המאמן הצעיר איננו נכנע. לפני שיצא עם חניכיו לפראג, היה בארה"ב, עקב שם אחר עמוס מנסדורף וגלעד בלום והיה מרוצה משניהם. עמידתו המוצלחת של עמוס מול ג'ון מקנרו, בפילדלפיה, לא הותירה אצלו מקום לספק שמנסדורף כבר נמצא ברמה הגבוהה ביותר של הטניס העולמי.

מנסדורף, מעריך צורף, מסוגל לנצח כל אחד משחקני הצמרת כולל הצ'כים מילוסלאב מצ'יר ומילאן שרייבר. בלום ניצח בקיי ביסקיין, פלורידה, את קארל נובצ'ק, המחבט מספר 3 של צ'כיה. שלמה גליקשטיין מתעלה בדרך כלל במשחקי גביע דייויס, בצורה שלא תאמן. שחר פרקיס, בעל הגשה רצחנית, יכול לשמש בן זוג מצויין בכל הרכב זוגות שיידרש.

"רק בדקה ה־90 תיקבע המנצחת בהתמודדות הראשונה של נבחרת הדייויס הישראלית בבית העליון", קובע שלמה צורף, 24 שעות לפני תחילת המשחקים בצ'כוסלובקיה. ■

מאמן שלמה צורף: לשמור על דף נקי מהפסדים (צילום: עדי אבישי)

מילאן שרייבר

נולד: 30.12.63 בפראג. 2.03 מטר. 30 בעולם. הגשה מצויינת. בפילדלפיה אימן עם ההגשה הטובה שלו שלו את ג'ימי קונורס, מחזיר ההגשה הטוב בעולם. הגיע שם לחצי הגמר. צמוד למנסדורף בדירוג העולמי וגדו קרב במשחק של הטוב מחמש מערכות, ללא שובר שיוויון, שיהיה ביניהם יוכרע מי הטוב יותר. סגנונו (מול מנסדורף) מבטיח קרב מרתק.

מילוסלאב מצ'יר

נולד: 19.5.64, בויניצה. 1.91 מטר. 81 ק"ג. 9 בעולם – ושנה שניה בין 10 הטובים ביותר. צנוע וביישן. משחקו חסר ברק. לא חובט בעוצמה. הגשה בינונית. לא רץ לרשת לסיים כדוריו בצורה מבריקה, אך החזרת־ההגשה שלו משגעת יריביו. עבודת רגליים מצויינת. יעיל. לכל כדור שלו, יעד מוגדר. מתכנן מהלכיו 2־3 צעדים מראש. סבלני כדייג־חובב.

שלמה גליקשטיין

נולד: 6.1.58 באשקלון. 1.87 מ'. 88 ק"ג. מדורג 294 בעולם. 22 משחקים רצופים ב„גביע דייויס" (מאז 1977) – ולכן, כיום, הטניסאי הפעיל בעל הופעות דייויס הרב ביותר בעולם. באחרונה נסוג בדירוגו, אך עדיין שחקן תחרותי מעולה. טכני, בעל שליטה מושלמת בכדור. חסר עוצמה והחלטיות ברגעי הכרעה. הישג מול הצ'כים יחזיר לו הבטחון העצמי. נוצח בידי מצ'יר ושרייבר.

עמוס מנסדורף

נולד 20.10.65, ברמת השרון. 1.73 מ'. 63 ק"ג. מדורג 34 בעולם. משחקו חסר נקודות תורפה. מסוגל להתאים עצמו לכל יריב. סולידי מהקו האחורי. שחקן הגשת־יעף, על פי הצורך. למרות קומתו, בעל הגשה ראשונה יעילה, בעזרתה צובר נקודות חשובות. בעל אופי תחרותי, מה שעושה אותו אגוז קשה לפיצוח. כדי לנצח את מצ'יר יזדקק להרבה „חוצפה ישראלית" ולמשחק מבריק.

זיסמן: לדעתי, מכבי תהיה בגמר

שמוליק זיסמן היה שותף לשתי הופעות של מכבי תל־אביב במשחק הגמר בגביע אירופה לאלופות. הוא גם זכה להניף גביע, ב־1981 בשטרסבורג. לא שהוא היה אז הקפטן, אלא שבהתפרצות חסרת הרסן של האוהדים אחרי סל הניצחון של מיקי, אי־אפשר היה להגיע לג'ים בואטרייט, הקפטן דאז, וזיס קיבל את הגביע מידיו של מזכ"ל פיב"א.

– שמוליק, יהיה גמר מעניין השנה?

גמר מעניין, מבחינתנו, הוא גמר בו משתתפת קבוצה ישראלית. משמע – מכבי. ובהקשר זה, ההערכה שלי היא שיהיה גמר מעניין. מכבי תשחק בו.

– אבל המשחק האחרון והמכריע הוא הערב, מול ריאל מדריד. מעולם לא ניצחה שם קבוצה ישראלית.

זה נכון, וזה יקרה לראשונה הערב. מכבי מציגה השנה את הרכב השחקנים הטוב ביותר שהיה לה מעולם, שהיה מעולם לקבוצה כלשהי בארץ, אולי גם באירופה.

– אבל ריאל לא אוהבת להפסיד במדריד, אפילו כשזה לא משנה לה כלל...

ריאל של השנה היא קבוצה בינונית מאוד. אין לה הרבה מה להציע ברמה האירופית הגבוהה. מכבי יכולה, ולהערכתי גם תעשה זאת – לנצח שם. חשוב לזכור גם שריאל כבר לא משחקת בפאבילון המפורסם, דבר שנוטל את העוקץ המסורתי של הביתיות שלה. ובכלל, מי אמר שאורטז תנצח בקובנה?...

– ואתה היית רוצה לקחת חלק בקבוצה כמו מכבי של היום?

השאלה היא כמובן אקדמית. הם לא כל־כך צריכים אותי, וגם לי יש עניינים אחרים. תיאורטית, עושה רושם שזה די מכובד לשחק בקבוצה כזאת.

פייגנבוים: ברוך שפטרני מעונשה של זו

בשבת האחרונה חזר שייע פייגנבוים לטוברוק. לא, הוא לא חזר לאמן את הדבר הזה שנקרא בית"ר נתניה, „קבוצה לאומית", הוא חזר לשם כמאמן אחת המועמדות לעליה ללאומית, הפועל ירושלים. סיבוב גביע.

מי שהיה במגרש דיווח כי לפני השריקה הראשונה של השופט ניגש מאמן נתניה היום, שמואל פרלמן, לשייע, והושיט לו את ידו לשלום. שייע סירב ליד המושטת. היו שם עוד כמה דברים, לא כולם נופת צופים.

– שייע, ככה זה? לא לוחצים את היד למאמן של קבוצה יריבה?

אני לא אוהב להיות צבוע. כל

העניין הזה של לחיצות ידיים לפני משחקים נראה לי מגוחך.

פייגנבוים: לא לוחץ ידיים לפני

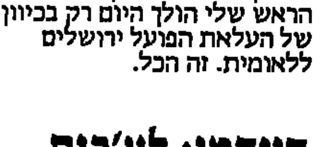
מה אגיד ליריב. שאני מאחל לו הצלחה? זה קרוב לפרובוקציה.

– אבל זה לא היה בחלל ריק. היה לך משהו עם פרלמן בימים שלפני המשחק. כשאימנת בנתניה אמרו שפרלמן מחכה לך בפינה...

אני לא יודע מה זה בפינה. מה שבטוח, היו שם כמה דברים לא יפים. תראה, פרלמן אמר בעיתונים כמה־דברים שפגעו בי מאוד. זה לא סוד. מה זאת אומרת שהוא מנסה לעשות משהו עם החומר שאני השארתי לו? אני הרי בניתי שם קבוצה מפוארת... ככה לא מדברים.

– אתה שמח שאתה היום מחוץ לקלחת הזאת שנקראת בית"ר נתניה? שנפטרת מהצרה?

מה זה שמח – אני מאושר. בכלל, מהיום בו החלטתי לעזוב את הקבוצה הזאת – בכלל לא מעניין אותי מה הולך שם. הראש שלי הולך היום רק בכיוון של העלאת הפועל ירושלים ללאומית. זה הכל.

דוידמן: לצ'כים יש יתרון בבית

נבחרת הטניס של ישראל לגביע דייויס מתחילה מחר את ההתמודדות הראשונה בהיסטוריה שלה בדרג העליון של גביע דייויס. מנסדורף, גליקשטיין, בלום ופרקיס ינסו לעשות היסטוריה גם בהישג, לא רק בעצם ההופעה.

אחד שהביא הרבה כבוד

דוידמן: הצ'כים פייבוריטים

לטניס הישראלי, רק שהוא היה אז לבדו, ללא שותפים – הוא לזר דוידמן, אגדה מקומית של טניס מזמנים אחרים.

– לזר, יש לטניסאים שלנו מה לחפש, שם בפראג?

בוודאי שיש מה לחפש. חלק מהטניסאים שלנו מצויים היום בדרג העליון של הטניס העולמי. אין במה להתבייש. עצם ההופעה היא הישג, אבל קשה לומר שאנו פייבוריטים.

– אבל עמוס, למשל, מסוגל לנצח היום כל שחקן בעולם. גליקשטיין הוא סוס דייויס ידוע, בלי קשר למיקומו האישי בעולם. אז למה לא לנצח, בעצם...

הלוואי שינצחו. אבל לצ'כים יש יתרון, ואי־אפשר להתעלם מזה. הם משחקים בבית, בקור האירופי שהם מכירים, עם האוכל והשתייה שלהם. חוץ מזה, מס' 1 שלהם, מצ'יר, הוא שחקן מהדרג הגבוה ביותר.

– ואם ניכשל שם, אז מול הודו או ארגנטינה יש סיכוי גדול יותר?

לדעתי כן, ואז ישחק גם הנסיון שהצטבר מול הצ'כים. יש לנו סיכוי טוב מאוד לשמור על המקום והדרג העליון.

אקהויז: עונה רעה, אולי הסוף יהיה טוב

אלופת המדינה בכדורגל, עד שלא ייקבע אחרת, היא עדיין הפועל תל־אביב. עובדה כרונולוגית. בפועל, קשה לחבר בין השם „הפועל" לתואר „אליפות". מילא הקהל הרחב, הוא מסתגל. פשוט לא מגיע למשחקים. אבל מה על השחקנים, אלה שנשמו אוויר פסגות עד לפני זמן לא רב...

אחד מסמליה של הפועל המצליחה, היה יעקב (יענקה) אקהויז. האפרוריות של הקבוצה משתקפת היטב בפניו העגמומיות של יענקה.

– יענקה, אז איך מחברים בין הפועל של השנה לתואר שכמעט נשכח?

התוצאות, לצערי הרב, אכן מדכאות למדי. אנחנו אמנם אלופים, עדיין, על־פי ההגדרה – אבל המציאות רחוקה מכך מאוד. אבל מה – ממשיכים לשחק. מה נשאר?

– ומה באמת נשאר? אולי גביע?

נשאר גביע, וננסה לעשות משהו. בכלל, במצב שלנו היום אנחנו עולים לשחק בכל משחק בתקווה להצליח, לנצח. הבעיה היא שזה לא הולך יותר מדי. התיסכול מורגש גם באימונים. אין מצב־רוח.

– ואפשר יהיה לבנות על עתיד מזהיר יותר בעונה הבאה?

תראה, המאמן כבר דיבר על זה שיהיו שינויים. אין ברירה. לא הצלחנו כל־כך עם הרכש בשנים האחרונות, אולי בשנה הבאה יהיה טוב יותר. צריך להאמין, ולהמשיך לשחק.

אקהויז: באים לאימונים בלי חשק

ישראל, נעדר מהאירוע, כיוון שהלה

לפני 21 שנה הופיעה נבחרת הטניס של ישראל בפראג, אף זאת במסגרת „גביע דייויס" ■ התוצאה בסיום היתה 5־0. יאן קודש, שבע שנים אחר־כך אלוף ווימבלדון, מנע משוקה שלם ויוסי שטבהולץ אפילו מערכת־כבוד אחת, בשלושה ימי ההתמודדות ■ „יהודים באו לראותנו, אבל נמנעו מלהתקרב אלינו. פחדו לעשות זאת. המארחים הגבילו את תנועותינו", נזכר שלם

כמו במצור

סרג'יו ליבדינסקי

נבחרת „גביע דייויס" של ישראל בטניס חוזרת מחר לצ'כוסלובקיה, 21 שנה לאחר שהופיעה שם לראשונה. אבל לא זו בלבד שמאז חלו תמורות רבות מאד ביחסים בין שתי המדינות ותהפוכות בכל אחת מהן – חל גם שינוי גדול בשתיהן במה שנוגע לטניס עצמו.

כיצד אירחו הצ'כים את ישראל לפני 21 שנה?

יהושע („שוקה") שלם, אלוף ישראל בין 1968 ל־1975, היה שם (וחזר לפראג אשתקד, אך כקפטן נבחרת הנשים במסגרת „גביע הפדרציה". אלא שהכל יודעים מהו ההבדל בין ה„דייויס" ל„פדראציה", לא רק בגלל ההבדל שבין גברים לנשים...)

„היהודים פחדו"

„אי אפשר שלא להשוות בין שני הביקורים של טניסאים ישראלים בצ'כוסלובקיה. אי אפשר לשכוח את האירוח לו זכינו אז", אומר שלם. ב־1966, למרות שהיו אז יחסים דיפלומטיים מלאים ותקינים בין ירושלים לפראג (צ'כוסלובקיה, כמו כל הגוש המזרחי, ניתקה את היחסים בעקבות מלחמת ששת הימים, ב־67'), חשו חברי משלחת הטניס כאילו הם במצור. באותה משלחת היו וילי דוידמן, המאמן הוותיק ששימש קפטן, בנו לזר, אלוף ישראל – שחלה בדיוק באותם ימים, נסע לפראג אך לא נטל חלק במשחקים, שלם ויוסי שטבהולץ.

„לא היה לנו שום קשר עם הקהילה היהודית וגם בעת ההתמודדויות עצמן, קשה היה להבחין אם נכחו במקום יהודים, בין 5000 הצופים שבאו כל יום לראות את המשחקים. איש לא ניסה להתקרב אלינו. אני סבור כי היהודים פשוט פחדו לעשות כך".

הצ'כים אירחו את הישראליים בפראג (כך גם אשתקד, במסגרת הגביע של הנשים). רק בשנה שעברה ניבנה האיצטדיון הזה מחדש – ועתה זהו מבנה מרהיב ביופי, מודרני מאד, עשוי פלדה וזכוכית שבו יכולים להתכנס כעשרת אלפים צופים. אבל פראג של 87' לא תארח את נבחרת גביע דייויס של ישראל. המשחקים הפעם נדרו לעיר־שדה, כ־100 ק"מ מהבירה, סמוך למרחצאות המפורסמים בקארלו־וויוואדי – היא קארלסבאר).

יאן קודש, אלוף ווימבלדון ב־1973 וקפטן

שטבהולץ ושלם חובטים במשחק הזוגות. שיחה מעניינת עם וותיק הטניסאים המארחים.

נבחרת ארצו, שהוא מהנדס במקצועו, שימש יועץ בבניית ארמון־הטניס הזה. בן 18, היה אדריכל הנצחון הצ'כי על ישראל, 5–0, ב־1966. שוקה שלם ויוסי שטבהולץ לא הצליחו אז לסחוט אפילו מערכה אחת מהמארחים החזקים.

כמעט מערכה

שלם אמנם התקרב, עד כדי שתי נקודות מלזכות במערכה. את המערכה הראשונה סיים ב־0־6 מאכזב. בשניה הוליך במפתיע 4–5 ו־30–0, אך הפסיד אותה בסיום 5–7. את המערכה השלישית סיים ב־2־6..

שוקה נזכר כי ווירה סוקובה – פיינאליסטית ווימבלדון ב־1962 ואמה של אחת מטניסאיות ההווה הטובות ביותר של צ'כוסלובקיה – ערכה את הגרלת המשחקים שבה גם נקבע סדר ההתמודדויות. באותה הזדמנות ניהל שלם שיחה מעניינית עם השחקן הצ'כי הוותיק מילאן הולוצ'ק, שסיפר לאורחו הישראלי כי בארצו, הספורט משמש אמצעי לרכישת מעמד חברתי, לביסוס כלכלי, ולא פחות חשוב – לנסיעות רבות לחו"ל.

טקס פתיחת המשחקים, כלל את נגינת שני ההימנונים – כרגיל, בהתמודדויות גביע דייויס. רק בברית־המועצות התחמקו המארחים ממחוות־טקס אלו. סביר להניח, אומרים יודעי דבר בנושא הטניס, שהצ'כים יילכו הפעם בעקבות „אדוניהם" ממוסקווה. רק בשבת, סמוך לסיום משחק הזוגות, נדע, אם הצ'כים אכן ידלגו על נגינת ההימנונים, בתירוצים שונים, או שיקיימוה.

אז, לפני 21 שנה, לא טרחו המארחים לא טרחו לערוך לישראלים סיור מודרך בפראג, כמקובל באירועים בין־לאומיים מהסוג הזה. הישראלים נאלצו איפוא להסתפק בנסיעות הלוך ושוב מהמלון למגרש וחוזר חלילה.

רק אשתקד היה האירוח אחר, חגיגי יותר – אולי משום ש„גביע הפדרציה" מתנהל באותה מתכונת כמו מונדיאל הכדורגל, או הכדורסל, ולא במתכונת משחקי „גביע דייויס". משום כך, אשתקד לא חשו הישראלים בצעדי אפלייה מצד המארגנים הצ'כים.

מה מאחורי המחווה

הצ'כים הפתיעו את המומחים לפוליטיקה בינלאומית, כאשר העניקו עתה אשרות כניסה למבקרים ישראלים רבים, יחסית, המתלווים לנבחרת במסעה הנוכחי. אך מחווה זו איננה מכוונת לישראלים כישראלים, אלא נראה שהיא מכוונת יותר לאיגוד הטניס הבינלאומי וליו"ר הנמרץ שלו פיליפ שרטרייה. הסיבה: השנה יתקיים טורניר טניס מקצועני, במסגרת מפעל „הפרס הגדול", לראשונה בארץ המצויה מעבר למסך הברזל. פראג נקבעה כמאחרת האירוע בעל המשמעות ההסטורית הזאת. אוגוסט נקבע כמועד לכך וסכום הפרסים, מאד מאד לא פרולטארי: 150 אלף דולר...

21 שנה חלפו מאז ההתמודדות הראשונה בין צ'כוסלובקיה לישראל. הצ'כים הגיעו מאז למשחק הגמר בגביע דייויס, מול שוודיה ב־1975, וזכו בגביע הנכסף הזה ב־1980 – עם איוואן לנדל, כיום אחד משלושת הטניסאים הטובים בעולם ובעיני רבים מס. 1, גם כאשר איננו מציג עדיין בין זכיותיו את תואר ווימבלדון. יחד עמו היה באירוע רב היוקרה גם תומאש סמיד.

אך בנבחרת הצ'כית של היום, לא נמצא את לנדל. הוא היגר לארה"ב, ממתין שם לקבלת אזרחות אמריקנית, בפראג „מחקו" אותו, אף הטביעו עליו חותמת של „בוגד". לנדל מקווה בסתר ליבו לייצג בעתיד את ארה"ב ב„גביע דייויס". שמיר ירד מגדולתו, אף כי נמנה עם הרביעיה שבנבחרת הנוכחית, בעיקר עקב נסיונו. את מקומם כמובילים תפסו הצעירים: מילוסלב מצ'יר, הנחשב ליורשו של לנדל, לפחות במישור המקומי; מילאן שרייבר הענק וקרל נוכאצ'ק.

ישראל הגיעה שלוש פעמים ברציפות למשחק הגמר האיזורי, עד שעלה בידה לעלות ממנו לבית העליון. ממחר ועד יום א', נוכל להיווכח אם הדור החדש שלנו, סגר את הפער עם המארחים הצ'כיים ■

כדורסל+

משה לרר

מדריד. אולי הערב.

לפני שאני אומר „אולי הערב", תמיד ניצבת מולי דמותו הקטנה של מאמן אמריקני, פרד דווילי שמו, שהיה לו הכבוד לאמן תקופה קצרה את מכבי ת"א. לפני אחד המשחקים עם ריאל במדריד, יצא דווילי בהצהרה, אחת מני רבות שלו בתקופה הקצרה שבה שהה בתל־אביב: „הולכים על נצחון!".

חלומות באספמיה, חשבנו, או שמא באמת יביא הבחור מזל למכבי תל־אביב, אחרי שעד אז „הצליח" לאבד את גביע המדינה (ברבע הגמר להפועל גבת/יגור).

למי שהספיק לשכוח, או שמא אינו יודע: אחרי הצהרה מפוצצת כזו, חזרה מכבי הביתה מופצצת ב־47 נקודות הפרש: 125:78...

מאז אני נוקט אמצעי זהירות בכל הקשור למשחקים במדריד...

זה היה אמנם בעבר הקצת־רחוק, בעונת 1975/6, העונה האחרונה לפני הנהגת משחקי בית־הגמר בגביע האלופות האירופי. מאז, כמעט מדי שנה, נוצר הרושם שהנה סוף סוף יישבר הקרח הספרדי, שם במדריד. לשווא. ריאל המשיכה לנצח במגרשה הפרטי ומכבי המשיכה לקוות.

וברור שהתקווה טובה גם למשחק הערב, על כל המשתמע מכך.

בראיון שפורסם השבוע עם רלף קליין ב„מעריב", צוטט רלף כמי שאמר ש„יהיה זה עוול אם מכבי לא תגיע לגמר הגביע האירופי".

תוצאות משחקיה האחרונים של מכבי במפעל האירופי – אכן מעידים על התאוצה הגדולה שצברה הקבוצה אחרי ההפסד האחרון במשחק הראשון עם ז'אלגיריס בבריסל.

מנקודת מבט ישראלית – שאינה אובייקטיבית לחלוטין, וממנה שופעות משאלות־לב רבות – יהיה זה באמת עוול אם מכבי תמעד דווקא במשוכה האחרונה, אך יש לזכור שמשוכה זו אינה קלה כלל ועיקר וריאל לא תהיה מוכנה להקריב מאומה על המזבח של מכבי. ידידות לחוד וכבוד לחוד. לכן על מכבי לעשות את המלאכה במו ידיה ולא לסמוך על חסדי הסובייטים, עם או בלי ארווידאס סאבוניס.

בונים משולש

פלאש־באק לעונת 1981. מכבי אלופה ומחזיקת הגביע בישראל, אלופה אירופית ומנצחת הטורניר הבין־יבשתי ביוגוסלאוויה. אך עיקר הריכוז והמאמץ היו, כמובן, במשחקי גביע אירופה, אם כי במכבי לא שוכחים ולו לרגע שבלי זכייה באליפות המדינה – אין גביע אירופה.

כיום עומדת מכבי לפני שיחזור אפשרי של עונת 81'. כל צלעות המשולש (ליגה, גביע, אירופה) כבר ניצבות הכן. הפועל תל־אביב או חיפה צריכות לספק את הפינאליסטית השניה בקרב על תואר הליגה; במישור הגביע נקבעה כבר היריבה המיועדת של מכבי: גליל־עליון; ואילו את בסיס המשולש יספק משחק הערב במדריד.

למעשה – לך דע מהו הבסיס שעליו נשען המשולש. האם אלה משחקי הליגה בארץ, המספקים את ה„דלק" לעונה האירופית, או שמא הוא המפעל האירופי, שבלעדי ההכנסות הצפויות ממנו – אין כל בסיס להמשך פעילות. כך או כך – הא בהא תליא, כשגביע המדינה, שכבודו כמובן במקומו מונח, אינו יותר מאשר אלטרנטיבה למקרה של כשלון בשני המפעלים האחרים.

המהנדסים של מכבי חייבים איפוא ב„שעות נוספות", אלא שזו כבר עבודה שמסורת. ■

שופט הכדורסל מנשה הרמן (מימין) ולידו בן זוגו במשחק המדובר של השבוע, אברהם זגול, בהתייעצות עם נציג מרכז אליצור באיגוד הכדורסל, שלום גרינבוים. (צילום: עדי אבישי)

כולם מתקדמים — רק השופטים שלנו נסוגים

בתחילת העונה עוד התייחסנו בסלחנות לשופטים שלא עמדו בקצב הפתיחה של הליגה. להצדקתם טענו אז שכשם ששחקנים חייבים בתקופת הרצה כדי להיכנס לעניינים – כך גם השופטים.

אלא שדבר מוזר קרה לשופטים בדרך לשלבים המאוחרים של העונה. השחקנים גילו שיפור בכושרם, ואילו הם, השופטים, נראו כמי שנסוגים אל עבר נקודת ההתחלה.

בשבועות האחרונים ראיתי בפעולה שופטים רבים, ביניהם בין־לאומיים בכירים. כגודל הציפיות – כך גדולה האכזבה. ממקומנו קל לנו לעקוב אחר מהלכי משחק המתרחשים ממש לנגד עינינו. גם השופטים עומדים בטווח ראייה קרוב, ובכל זאת אין אנו נמצאים, כנראה, באותו משחק.

תקצר היריעה לפרט את כל מה שמתרחש מולנו וחבל על המלים, שכן ההחלטות נעשו ומלים לא יביאו לידי שינוי. תמוה רק כיצד, בכל זאת, יש לשופטים שלנו שם טוב באירופה. מה קורה שם ביבשת המופלאה הזאת? האם השופטים מקבלים לפתע כנפיים, או שמא המצויידים בעדשות־מגע מיוחדות? מדוע משבחים בחו"ל את השופטים שלנו ורק כאן בארץ, שופכים עליהם דברי ביקורת? – קשה לי להבין זאת.

לשיאם הגיעו הדברים במשחק השני בין אליצור נתניה למכבי ת"א. אם סבר השופט מנשה הרמן שג'ים ג'ונסטון מאליצור אכן פגע בו במתכוון – עליו להרחיקו מהמגרש. אם סבר הרמן שטעה – מודה ועוזב ירוחם. לא בושה להודות בטעות וליישב את אי־ההבנות. אבל להזדקק לתיווך כדי לקבל החלטה של „חצי בהריון" – זאת עוד לא שמעתי. בכדוריד או בכדורגל אפשר להרחיק שחקן לפרקי זמן קצובים. בכדורסל זה עדיין לא קיים.

בהחלטתו לאפשר לג'ונסטון לשחק אחרי שוך הסערה – קבע הרמן תקדים. ואולי במסגרת ביקוריהם הרבים והתכופים בחו"ל – יעלו השופטים שלנו את פרטי האירוע הזה גם על שולחנם של ראשי פיב"א.

כי מציון תצא תורה.

„אילו היו לנו עשר כמוה, היינו מסודרים לעשר שנים", אומרים המומחים על אלומה גורן (17 וחצי) „מכונת הסלים" של גבעת־חיים ■ „הכשרון הגדול ביותר שקם בישראל בעשר השנים האחרונות" ■ ... לכדורסל ובגללו זנחה ... ■ ... על ארה"ב

אלומת האור

ברוריה ביגמן

אלומה גורן – כשמה כן היא: אלומת האור הכמעט יחידה כיום בכדורסל הנשים הישראלי. ילדת הפלא (17 וחצי, 1.78 מטר) מקיבוץ גבעת חיים מאוחד היא „מכונת סלים" של ממש: 60 נקודות בגמר אליפות „הפועל" לנערות מול הפועל חיפה, 54 במשחק ליגה עם מכבי רמת־חן, 52 מול מכבי דרום/רמת־חן ו־45 מול הפועל חיפה. המינימום שלה העונה 25 נקודות, למעט משחק אחד, הראשון, נגד הפועל ת"א בו קלעה 8. הסיבה: שיחקה דקות בודדות עקב פציעה בקרסול.

בתו של עמוס גורן, לשעבר כדורסלן הפועל גבעת־חיים בתקופתם של ראובן שפע, איתן חפר ודני ארז. מאז גיל 10 בין הסלים בפיקוחו של אבא־עמוס. גם כיום הוא לידה, כאשר היא דורסת בדרכה לסל כל מי שמנסה לעצרה. „אהבת חיי זו הקליעה לסל בהתמודדות של אחד מול אחד". „אבא, המטפל בכל ענייניה של הקבוצה, יום־יום, איננו יושב על הספסל. בדרך כלל הוא שותק. לא מעיר לי, מפני שאני לא אוהבת לשמוע את הערותיו. רק לפעמים הוא צועק 'תרדי להגנה', לא יותר מזה".

מגיל 14 בחמישיה הראשונה של הפועל גבעת־חיים בליגה הלאומית. זו היתה עונ... של הקבוצה בליגה הבכירה ובסיומה הורדה ... המאמן היה איתן חפר, כיום יו"ר הוועדה המקצ... באיגוד. „הפריע לי מאד שהייתי הצעירה ... התנהגתי בילדותיות. הגבתי בעצבנות מול ... ושופטים. פתחתי את הפה. לא הייתי בשלה ... לליגה הזאת. לא אחת שאלתי עצמי 'מה רוצ... ממני?' 'מדוע דורשים ממני יותר מדי?'. היום, ... לאחור, נראה כי אז חושלתי. עתה עם נסיון ... עונות בלאומית הגעתי גם לנבחרת ... ולנבחרת הקדטיות. באחת הנסיעות עם ... הנשים לחו"ל לא האמינו שאני כל כך צעירה".

הכדורים היוצאים מידיה, גורים־מיורטים ... כמו תותח מאופס במחשב. למרבה ההפ... מתאמנת רק שלוש פעמים בשבוע. אוהבת להת... עם הגברים של גבעת־חיים (ליגה ב'). מאמנ... מינץ, אינו אוהב זאת. „אבל לפעמים אני ... לאימונים שלהם. מאד נהנית. שם אני מ... הרבה יותר". אינה נוהגת לעמוד מול הסל ... ללא שמירה. איננה מסוגלת לזרוק ללא „... „בלי הגנה זה לא מעניין" הסבירה.

יש אומרים שיש לה משקל עודף. היא ... מוכנה לגלות את משקלה המדוייק: „דורשים ... להוריד כמה ק"ג, אך אני בטוחה שאם אעשה ... אאבד מהכוח הרב שיש לי".

בבית־הספר היא זוכה ליחס של כוכבת. ... חייבוה כבר שלוש שנים לצאת לטיולים ... לפעילויות אחרות שימנעו ממנה מנוחה ... לפני אימונים או משחקים. חבריה מתמיאים ... מעט. השגיה כבר מובנים מעליהם, בעיניהם. ... כאשר משהו „לא הולך" הם מעירים הערות, ... מומחים. התרגלה לחיות תחת זכוכית מגדלת, ... מתרגשת מכך.

הכדורסל רחק תחומי התעניינות אחרים, ... הקדישה בעבר מזמנה. למשל – צ'לו. היא ... אצל הכדורעפן מספר 1 של ישראל אליעזר כנ...

אחרי שירותה בצה"ל היא מעוניינת ... ולשחק בארה"ב. הצעה מפתה כבר קיבלה ... שנתיים, מיד אחרי המכביה. נציגה על המכונה ... מיכללת סיראקוז והרעיון מלהיב אותה. אין ... תוכניות לשחק בישראל בקבוצה אחרת, רק ... חיים. ■

קשה לשמור עליה

איתן חפר (יו"ר הועדה המקצועית באיגוד הכדורסל, חבר קיבוץ גבעת חיים, שאימן את אלומה שש שנים ועד לפני שנתיים): „היא הכשרון הגדול שצמח לכדורסל הנשים שלנו בעשור האחרון. היא חזקה מאד ואתלטית מצויינת. האינטליגנציה הגבוהה שלה באה לידי ביטוי במשחק. היא כבדה מדי ועליה להוריד כמה ק"ג. הקליעה שלה מבחוץ, עד לעונה זו, היתה רעה מאד. בעבר, לא היתה מסוגלת לזרוק בזריקות מחוץ לטווח שלוש השניות. בהתמודדות של אחד על אחד היא ... את השומרות שלה. לא מסוגלות לשמור עליה. היא עולה בכמה דרגות על השחקניות שעמן היא משחקת. אילו היו לנו בישראל עשר שחקניות כמותה ... לעשר שנים".

... זוכה כבר ... ליחס של כוכבת. ... הכדורסל ונחה ... תחומי התעניינות אחרים – למשל, נגינה בצ'לו. כאן – בקלע החודיים בקיבוצה. (צילומים: עדי אבישי)

שישו שכטמן

תחזית למחזור 28

1. מכבי יבנה – שמשון: ככר המשחק הראשון בטופס, קשה מאוד לניחוש: הביתיים בצרות: בשנה שעברה עפו מהגביע, ובליגה הם לא מצליחים לעלות מעל הקו הארום. האורחים נמצאים ברצף של הצלחות: ניצחונות בליגה ובגביע, וזכייה בגביע הטוטו. משולש קלאסי.

2. בית"ר ירושלים – בית"ר תל־אביב: למרות שהתל־אביבים זכו בגביע בניצחון ראשון, עם דני נוימן מאמן, היא לא תצליח להוציא יותר מתיקו מול האחות הבכירה. 1, X.

3. מכבי חיפה – בית"ר נתניה: 1. מול שבמשחק אחד לפחות לא צריך לשבור את הראש...

4. בני־יהודה – הפועל לוד: קבוצת השכונה היא היחידה בליגות הבכירות שלא נוצחה העונה. מה שכן עשתה – המון תוצאות תיקו. הסבירות לתיקו נוסף נמוכה מאוד. 1, 2.

5. מכבי פ"ת – מכבי יפו: למרות שמכבי פ"ת, לדעתנו, קבוצה בלי אופי, בד"כ הולך לה טוב מול יפו (4–1 בשנה שעברה). יפו לא תצליח השנה במה שעשתה בשנים האחרונות, ותרד לארצית. 1.

6. הפועל פ"ת – הפועל באר־שבע: כמו יבנה, גם באר־שבע בצרות: מחוץ לגביע ובתחתית הליגה. כנראה שהם פשוט לא משחקים טוב. הפסד נוסף יכניס אותם לצרות אמיתיות. 1–0 למקומיים בשנה שעברה, ו־1–0 לבאר־שבע בסיבוב הראשון. השבת – תיקו.

7. מכבי נתניה – הפועל כפ"ס: הדרבי של חשרון היה תמיד משחק מעניין. שתי הקבוצות מצויות בקו עליה, והתאוששות נתניה משחקת טוב יותר כשיש הרבה צופים. 1.

8. מכבי ת"א – הפועל ת"א: פעם המשחק הזה היה „הדרבי הגדול". היום זה עוד משחק ליגה בין שתי קבו[צות] שלא יודעות לשחק כדורגל. כל המיפגשים האחרונים הסתיימו בתיקו, והשבת, אולי, תהיה הכרעה. 1, 2.

9. בית"ר נהריה – הפועל רמת־גן: לפני שבית"ר נהריה היתה קבו[צה] – הפועל ר"ג זכתה באליפות המדינה... היום המצב שונה לגמרי, ונהריה אפילו ניצחה בר"ג 1–0 בסיבוב הראשון. בטוטו – משולש.

10. הפועל בית־שאן – הפועל חדרה: „אין דבר יותר מצליח מן ההצלחה" אומר הפתגם. חדרה [illegible] השבת קבוצה לאומית מן הגביע, עכשיו מכנס התחיל להבקיע שערים ו[illegible] ינצחו את בית־שאן בחוץ.

11. הפועל דימונה – מכבי שעריים: בשנה שעברה שיחקה שעריים בלאומית, ודימונה בליגה א'. השנה הן נפגשות במשחק שיקבע רבות כאשר דימונה אמנם תמשיך לשחק בארצית. משולש (2–0 לשעריים בסיבוב הראשון).

12. הפועל מרמורק – הפועל טבריה: משחק טיפוסי לליגה הארצית: שתי קבוצות ביתיות מובהקות. טבריה תסתפק בנקודה אחת. מרמורק צריכה שלוש. 1, X.

13. מכבי עמידר – הפועל ירושלים: קשה מאוד לניחוש: עמידר ניצחה את הפועל חיפה בחוץ, ובמגרשה, פרט לתחילת העונה כששיחקה בלי [illegible] – לא נוצחה. 1, X נראה כניחוש מתאים ביותר, אבל אנחנו מקווים לחפש 2 במשחק מס' 13 (40 מחזורים בלי 2 !!). משולש.

14. בית"ר רמלה – הפועל עכו: רמלה לא הפסידה העונה במגרשה, [illegible] לא למכבי ת"א בגביע. בשנה שעברה 1–1, בסיבוב הראשון 1–1 ד"ו, X [illegible]טו השבת.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־19)

		שערים	נק'
1.	בית"ר ירושלים	20–41	42
2.	בני־יהודה ת"א	15–26	33
3.	הפועל כפר־סבא	18–26	31
4.	מכבי תל־אביב	16–29	28
5.	הפועל לוד	10–18	28
6.	הפועל פתח־תקוה	17–23	27
7.	שמשון ת"א	11–17	27
8.	מכבי נתניה	22–20	27
9.	הפועל תל־אביב	14–17	26
10.	מכבי חיפה	13–15	26
11.	מכבי פתח־תקוה	15–19	25
12.	הפועל באר־שבע	13–10	21
13.	בית"ר תל־אביב	27–18	18
14.	מכבי יבנה	22–14	17
15.	מכבי יפו	30–13	13
16.	בית"ר נתניה	52–9	7

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־19)

		שערים	נק'
1.	צפרירים חולון	9–22	33
2.	הפועל ירושלים	20–26	33
3.	הפועל יהוד	17–23	32
4.	הפועל חיפה	14–23	31
5.	הפועל חדרה	19–26	31
6.	מכבי עמידר	19–17	28
7.	מכבי שעריים	11–17	27
8.	הפועל עכו	18–21	26
9.	הפועל טבריה	25–27	25
10.	הפועל רמת־גן	11–10	24
11.	הפועל בית־שאן	21–18	23
12.	הכח רמת־גן	19–12	21
13.	הפועל מרמורק	28–22	20
14.	בית"ר רמלה	24–15	20
15.	בית"ר נהריה	21–13	16
16.	הפועל דימונה	29–13	12

הצעות השבוע

שיטות מלאות

משחק	סולידי 1	x	2	הפתעות 1	x	2	הגיוני 1	x	2	לעשירים 1	x	2
1	X				X			X		X	X	
2	X	X				X		X		X		
3	X			X		X	X			X		
4	X			X	X		X			X	X	X
5	X				X			X		X	X	
6		X	X		X	X			X		X	X
7	X		X		X		X	X	X	X		
8			X	X			X	X	X	X	X	X
9		X		X		X	X	X	X	X		
10		X	X	X	X				X			X
11		X		X			X	X	X	X	X	X
12	X				X	X	X			X		
13	X			X			X	X	X	X	X	
14	X					X	X			X		
שלשות	/			/			5			3		
כפולים	4			6			/			4		
טורים	16			64			243			432		

שיטה מצומצמת

משחק	שיטה 1	x	2	1 (1)	x	2	2 (1)	x	2	3 (1)	x	2	4 (1)	x	2
1	X	X	X			X		X		X					X
2	X	X		X	X		X	X		X	X		X	X	
3	X			X			X			X			X		
4	X		X	X		X	X		X	X		X	X		X
5	X			X			X			X			X		
6		X			X			X			X			X	
7	X			X			X			X			X		
8	X		X	X		X	X		X	X		X	X		X
9	X	X	X		X		X					X	X		
10			X			X			X			X			X
11	X	X	X	X					X		X			X	
12	X	X	-	X	X		X	X		X	X		X	X	
13	X	X	X			X			X			X		X	
14	X	X		X	X		X	X		X	X		X	X	

משחק	5 (1)	x	2	6 (1)	x	2	7 (1)	x	2	8 (1)	x	2	9 (1)	x	2
1		X		X					X		X		X		
2	X	X		X	X		X	X		X	X		X	X	
3	X			X			X			X			X		
4	X		X	X		X	X		X	X		X	X		X
5	X			X			X			X			X		
6		X			X			X			X			X	
7	X			X			X			X			X		
8	X		X	X		X	X		X	X		X	X		X
9			X		X				X		X		X		
10			X			X			X			X			X
11	X					X			X		X		X		
12	X	X		X	X		X	X		X	X		X	X	
13		X			X		X			X			X		
14	X	X		X	X		X	X		X	X		X	X	

שלשות 4
כפולים 5
טורים מלא 2592
טורים בשיטה המצומצמת 288

„המלצר מס. 3” בנ.ב.א.

תוספת כוח בצליפה

הלהיט החם בעיר המכוניות

דטרויט פיסטונס היא מושכת הקהל מס. 1 כיום בנ.ב.א. עם ממוצע של מעל 20 אלף למשחק. מתחרה בכל הגדולות והיחסניות ■ באולמה נקבע השנה שיא־הקהל, אבל בעונה הבאה תעבור ממנו לאולם חדש, שיקנה לשחקניה תחושת־בית ■ סוד ההצלחה של קבוצה אפורה

אלכס דורון

עברו 30 שנה מאז „היגרה” דטרויט פיסטונס מפורט־וויין, מדינת אינדיאנה – ונראה כי רק עתה מתחילה הקבוצה להתרגל לעיר המכוניות. לפתע, הפיסטונס היא „הלהיט” המבוקש ביותר, „הכרטיס החם” בעיר, שבה יש לה מתחרה רצינית מאד על מדד הפופולאריות והקהל: ה„דטרויט רד־ווינגס”, כיום המוליכה הגאה של ליגת ההוקי־קרח.

הפיסטונס דגם '87 קיבלה תיגבור ניכר ביכולת הקליעה שלה, תורות לאדריאן דנטלי (ממוצע של 22.9 למשחק), שהגיע אליה מיוטה ג'אז והצטרף לאייזאה תומאס (ממוצע של 20.4 נקודות ושלישי בדירוג המוסרים בליגה עם ממוצע של 10.2 למשחק) והריבאונדר ביל למביר (כיום שישי בדירוג הקוטפים – אשתקד המלך – עם מוצע עכשווי של 11.8 למשחק). הקבוצה, המוליכה עתה בראש תת הבית המרכזי בחוף המזרחי, עם יתרון ניכר על אטלנטה ומילוואקי, גם מושכת יותר קהל למשחקיה, באולמה הענק „סילברדום”, מאשר כל שאר קבוצות־הכדור שבשיקאגו וסביבתה, לרבות ה„שיקאגו לאיונס” מליגת הפוטבול.

לפני זמן מה נקבע באולמה של דטרויט שיא מרהים במספר הצופים שנכחו במשחקה, במסגרת הליגה הרגילה (לא פליי אוף): 52,745 בעת שניצחה את פילדלפיה 76' בהפרש של 18 נקודות 107־125. השיא הקודם נקבע גם הוא באותו אולם, אשתקד, כאשר הפיסטונס ניצחו את... פילדלפיה 133־134. אז ראו את המשחק הזה 44,180 צופים.

עובדה מעניינת: יותר ממחצית הצופים ביום־השיא, השנה, קנו כרטיסים במחיר המגוחך של...2 דולאר האחד. הכרטיסים נרכשו בידי חברת הדלק מאראתון אויל, עבור עובדיה. ב„סילברדום” יש מקום ל־80 אלף איש ורוכשי הכרטיסים הזולים התמקמו בקומה השלישית של המיתקן אדיר המימדים, כשהמחיר הקבוע של הכרטיסים באזור זה הוא 4 דולאר לאחד. שאר הכרטיסים נמכרים בדטרויט במחיר של 9 ו־17 דולאר, ואז המושבים קרובים יותר לזירת המשחק.

אולם לא הכרטיסים הזולים הם העיקר, כמו העובדה שהפסיטונס היא העונה, יותר מבעבר, קבוצה מאד אטרקטיווית ובעיקר מצליחה. בעונה הבאה היא תעתיק את משחקיה למיתקן־כדורסל חדיש יותר, ברובע אוברן־הילס, שבו רק 20 אלף מקומות ישיבה. משחקים מושכי קהל במיוחד ייערכו שוב בסילברדום, אבל כל השאר יהיו באולם החדיש שבו תוקנה לשחקנים תחושה של אולם מלא עד אפס מקום...

חבור של „ווינרים”

אגב, שמונה ימים לאחר שנקבע שיא הקהל עם פילדלפיה, אירחה דטרויט את אטלנטה, למאבק צמרת בתת־הבית המרכזי ועימות זה משך 44,970 צופים. פירוש הדבר: שבשני משחקים משכה קבוצת הפיסטונס יותר מאשר משכה ה„לאיונס” מהפוטבול בארבעה משחקים...

ברטרויט אומרים כי ההצלחה המסחרית נובעת מהצלחתה של הקבוצה בליגה. היא עתה חבורה של מנצחים. „בדיוק כפי שאירע בדאלאס. שם הקאובוים מליגת הפוטבול בירידה והמאווריקס מהנ.ב.א. בקו עליה”, אומרים בעיר המכוניות. נתון מעניין אחר: עם ממוצע של 20,425 למשחק, דטרויט היא ראשונה כיום בתחום זה בכל הליגה, אף יותר מהגדולות מבוסטון, לוס אנג'לס או פילדלפיה. „כן, חלפו ימים רבים מאד מאז ג'ורג' יארדלי, ביילי האוואל, דייב דה־בושר ודייב בינג, ששיחקו כאן כאשר הקבוצה אירחה את יריבותיה ב'אולימפיה סטאדיום' הישן בדאון־טאון או ב'קובו ארינה' הסמוך”, אומרים בדטרויט.

אבל אין ספק כי המהפך שחל בקבוצה נובע בין השאר גם מהתארגנותה מחדש: לאחר שנים של ניהול כושל עד חוסר ניהול מוחלט, ביצע בעלים של הפסיטונס את הצעד המתבקש. הוא מינה את ג'ק מקלוסקי למנכ"ל וזה הביא את צ'אק דיילי לכהן מאמן. השניים עשו מהחבורה שהועמדה לרשותם קבוצת כדורסל יציבה בעלת יכולת עם אפשרות לקרוא תיגר ליריבות הגדולות.

דיילי, האיש שמאחורי העבודה השחורה והיומיומית, הוא מציאותי. ראה כיצד קבוצתו סופגת נוק־אאוט ו„עפה” כבר בשלבים מוקדמים של הפליי־אוף, בכל אחת משתי העונות הקודמות. הוא טוען כי קבוצתו עדיין אינה בשלה דייה לשלב המכריע הזה וגם למתכונת של משחק בכל יום מול „הגדולים”. הוא איננו בטוח שגורם הגובה קונה ולהערכתו בידיו הצוות המוכשר ביותר שהיה לו אי פעם. „בנ.ב.א. ישנן הסלטיקס, הלייקרס ולעתים הסיקסרס. היכן אנחנו? – עם כל השאר ושם אנחנו טובים”, התבטא דיילי לא מכבר.

מה חסר לדטרויט? – ענק אחד, אמיתי, משמעותי. הסנטר שלה העושה את עיקר העבודה הוא למביר וגובהו רק 2.12 מטר. בעידן שבעה הגבוה (מעל 2.14) לשני הסנטימטרים החסרים יש משמעות. מה עוד שהוא אמנם פועל שחור אבל עם כשרון מוגבל. שאר השחקנים בחמישיה הפותחת הם בהחלט מהדרג הראשון. מכירת קלי טריפוקה ליוטה תמורת דנטלי, העניקה לפיסטונס מה שמכונה „קו חזית” יציב בהתקפה (דנטלי וסיד גרין). קו העורף מורכב מהרכז האמן אייזאה תומאס ומג'ו דומארס. יש לפיסטונס עוצמה רבה בשחקני הספסל, אולי אף יותר מאשר לשאר הקבוצות. הבולט בהם הוא השחקן השישי המצויין ויני ג'ונסון, שהממוצע שלו 15.9 נקודות למשחק. גם רכישתו של הסנטר המחליף קורט נמפיוס מהקלפירס, בעיסקה שנעשתה לפני כמה ימים, עשויה להועיל לה רבות, בעיקר בהמשך המירוץ. בדטרויט אומרים כי הקבוצה הגיעה רק עתה לבגרות והדבר בא לידי ביטוי בהשגיה. אם תמשיך במסע הצלחותיה – תגיע רחוק. ■

הערב – חצי גמר הגביע

בגבת וב„אוסישקין” ייערכו הערב שני משחקים מסקרנים. הגמר – בחודש הבא ■ במשחקי הליגה: השבוע לא היו הפתעות

צבי גלפרין

משחקי חצי הגמר בגביע המדינה לילדים, ייערכו הערב כ־18.00: הפועל עוגר עפולה תתמודד עם מכבי חיפה הר הכרמל בגבת ומכבי רעננה תשחק עם ברוש חולון באולם „אוסישקין”. הגמר – ב־23 באפריל. יש מה לראות.

ואלו התוצאות שקיבלנו מאיגוד הכדורסל:

מחוז גליל עליון

נאות מרדכי – דפנה 62־25, מכבי מטולה – דפנה 66־22, הגושרים – כפר גלעדי 56־48, שדה נחמיה/גונן – כפר גלעדי 56־33, מלכיה – רמות נפתלי 60־26, קרית שמונה – רמות נפתלי 47־42, רמות נפתלי – שדה נחמיה/גונן 2־0 (טכני), מכבי מטולה – שדה נחמיה/גונן 70־38.

מחוז צפון

קצרין/מרום גולן – איילת השחר 71־35, סאסא – יסוד המעלה/חולתא 42־40, מרום הגליל – מחניים 56־47, מרום גולן – קצרין 55־51, צפת – סאסא 86־21, צפת – קצרין/מרום גולן 76־38.

מחוז עמק הירדן

אשדות־יעקב – אליצור גוש חיספין 49־28, דגניה ב' – גוש חיספין 61־38, אשדות־יעקב – מכבי טבריה 43־29, רמות גולן – גליל תחתון 56־20, דגניה ב' – נוה אור/חמדיה 56־28.

מחוז בית־שאן

בית השיטה – שדה אליהו 55־35, בית שאן – עין חרוד מאוחד 41־32, יזרעאל/עפולה – חפציבה בית־אלפא 34־24, עין חרוד איחוד – עין חרוד מאוחד 43־24.

מחוז עמקים

מגידו שומריה – נהלל 53־43, מרגין־טבעון – קישון העמק 47־44, נהלל – בית"ר מגדל העמק 56־26, יפעת – נהלל 46־25.

מחוז מסריק

הפועל כרמיאל – אליצור עכו 56־24, הפועל נהריה – אליצור שלום ק.אתא 47־43, בני־נהריה – הפועל נהריה 59־24, בני נהריה – ראש הנקרה 52־26, מכבי בני ביאליק – מכבי כרמיאל 71־45.

מחוז חיפה

אליצור קרית אתא – הפועל יגאל חיפה 44־33, הפועל חיים חיפה – אליצור קרית שמואל 41־20, מכבי עירוני קרית מוצקין – הפועל קרית ים 51־34, מכבי קרית ביאליק – קרית ים 61־44, מכבי חיפה הר הכרמל – מכבי יוסף חיפה 76־20, מכבי קרית ביאליק – מכבי חיפה כפר גלים 73־22.

מחוז שומרון

גן־שמואל – בחן 65־16, בית יצחק – גבעת חיים איחוד 53־47, מעגן מיכאל – גבעת חיים איחוד 34־32, גבעת חיים מאוחד – מעגן מיכאל 54־30, גבעת־חיים מאוחד – מכבי חדרה 52־42, מכבי יהודה חדרה – הפועל פרדס חנה 73־25, גבעת עדה – מכבי חדרה 58־47, מכבי יהודה – גבעת עדה 86־22.

מחוז נתניה

אליצור מ.ס. נתניה – אפרוחי בית יצחק 43־17, אליצור נתניה – כפר חיים 63־15, מכבי נתניה – חרות 48־27, חרות – מכבי קטבה נתניה 76־11, כפר ויתקין – נורדאו נתניה 67־45, נורדאו – כפר חיים 47־44.

מחוז שרון

מכבי צפון רעננה – א.ס. ארז רמת־השרון 55־34, מכבי צפון רעננה – א.ס. יחדיו רעננה 43־33, בני הרצליה – א.ס. יחדיו רעננה 52־43, הפועל הרצליה – מכבי מזרח רעננה 99־30, הפועל הרצליה – מכבי נרקיס הוד השרון 64־37, הפועל רעננה – מ.ס. תפוז אבן־יהודה 85־14, הפועל רעננה – מכבי אלפי מנשה 78־23.

מחוז פתח־תקווה

אגוז קרית אונו – א.ס. דני רמת השרון 2־0 (טכני), אגוז קרית אונו – אלון גבעתיים 64־42, גבעת שמואל – אלון גבעתיים 58־19, כלנית הוד השרון – הפועל אריאל 69־46, דקל רעננה – גבעת השלושה 33־24, מכבי מרכז ת"א – גבעת השלושה 45־30, מכבי ערן פ"ת – דקל רעננה 43־30, מכבי כלנית הוד השרון – הפועל פ"ת 50־37, מכבי ערן פ"ת – הפועל פ"ת 54־38.

מחוז דן

א.ס. הצעיר רמה"ש – שלום ר"ג 45־31, ברוש גבעתיים – אליצור בני ברק 79־21, הדס חולון – אליצור גבעתיים 57־35, ברוש גבעתיים – משהב ר"ג 36־14, מכבי ת"א רמת אביב – הפועל הדס חולון 58־39, שלום ר"ג – אליצור משהב ר"ג 54־46.

מחוז תל־אביב

מכבי מרכז ר"ג – א.ס. רמת השרון 51־36, אליצור בת־ים – מגל גבעתיים 67־43, ברוש חולון – הוד השרון 47־40.

מחוז שפלה

מכבי צפון ר"ג – נוה רמלה 48־22, בני ברית יפו – אס"א ת"א 58־52, מכבי צפון ר"ג – בני יהודה 48־40, חרמש גבעתיים – בני ברית יפו 70־26, בני ברית יפו – מכבי צפון ת"א 52־29.

מחוז מרכז

אליצור ראשל"צ – א.ס. אור יהודה 50־41, סביון מונסון – אליצור צפון דוד רמלה 73־52, חרוב חולון – סביון מונסון 38־35, דרום ת"א בת ים – בני יהודה ברבור 57־48, בני יהודה ברבור – מכבי ת"א בת ים 48־40, רמת אפעל – חרוב חולון 42־31, צבר ראשל"צ – יהוד 45־33, הפועל לוד – רמת אפעל 44־22.

מחוז שורק

רימון ראשל"צ – גבעת ברנר 63־62, שילר – רימון ראשל"צ 43־18, מכבי גדרה – מכבי רחובות 49־27, מכבי גדרה – גבעת ברנר 73־28, נס ציונה – הפועל ראשל"צ 53־29.

מחוז ירושלים

בית"ר ירושלים – אליצור ראשל"צ 38־32, אס"א י־ם – עוזיאל י־ם 46־19, הפועל י־ם – מכבי י־ם 84־18.

מחוז דרום

א.ס. אשקלון – שער הנגב 79־37, עירוני קרית גת – אליצור אשקלון 66־30, אליצור נתיבות – עותה 23־20, באר טוביה – אשדוד 41־31, עירוני קרית גת – הפועל אשדוד 36־30, גת – באר טוביה 69־39.

מחוז נגב

אשכול – בניש משמר הנגב 36־34, הפועל ב"ש – חבל איילות 91־32, רביבים – באר 53־14, בניש משמר הנגב – חבל אילות 60־35, עומר – צפון אשכול 50־29, צפון אשכול – עומר עומרים 48־24, ערד – רביבים 56־27. ■

הפועל „ברוש” חולון. עומדים, מימין: וצחק בלול (מנהל), דוד דמצ'ינסקי, אילן משה, תומר תורג'מן, ניר דובב, קובי בלול, אלי בלול, שלמה בן־חמו (מנהל), דודי דמבינסקי (מאמן). כורעים: עמית טבק, יובל ניסימזון, נתי כהן, מאיר קוה, אורי ארגוב, צבי פלדפוגל, תומר בן־חמו. (צילם: ישראל מלובני).

טרט חריש המוקרן
[illegible]
[illegible]
[illegible]
את התפקיד הראשי
מגלם קפטן נבחרת
דנמרק ב...כדוריד,
הרחוק מהדימוי
שהועיד לו הבימאי
הסרט מעורר מחלוקת
ויש בו גם מסר כלל
אנושי מעניין

מורטן כריסטנסן בפעולה במשחק כדור

יותר אדם, פחות גבר

אסתר אדלשטן (קופנהגן)

חשבון נוקב עם הדימוי הגברי, המדליק והנערץ של כוכבי הספורט הדניים בפרט והבינלאומיים בכלל, עושים עתה קפטן נבחרת הכדוריד של מדינה זו, מורטן סטיג כריסטנסן ובימאי הסרטים הדני סטפן האנזלמן. בסרט הדני החדש „חברים לתמיד" עורך כוכב הכדוריד הדני, שבנוסף להיותו ספורטאי מצטיין הוא גם „יפהפה עם תעודות", הכרות ראשונה ואחרונה, לדבריו, עם עולם הבד – בתפקיד של... כדורגלן הומוסקסואל, לא פחות ולא יותר.

מורטן סטיג כריסטנסן הוא מגיבורי הספורט בסקנדינאוויה. ממש כך. השוורצנגר של הצפון – רק בלי השרירים. קפטן נבחרת הכדוריד הדנית, הופתע לא מעט מההצעה שקיבל לגלם בסרט תפקיד משולש־פנים, שבאר פיו רחוק ממנו אלפי מונים: „ביקשו ממני קודם כל להיות שחקן קולנוע, אחר־כך – כדורגלן ובנוסף לזה גם הומוסקסואל – ואני, לא תאמינו, הסכמתי מיד. ראיתי בזה לפני חידוש עתיר־אתגרים, שמסוגל גםלהרוס במחי יד את הדימוי הידוע שלי".

האשה חששה יותר

לאחר התייעצות משפחתית קצרה, בה השתתפו האשה והבן, קיבל מורטן סטיג כריסטנסן על עצמו את תפקיד הכדורגלן ההומו, המנהל רומן אהבה סוער עם נער בן 16. בסרט, שיצא כיימים אלו לאקרנים, יש סצינות עירום רבות, והרבה גיפופים, חיבוקים ונשיקות לוהטות, בין גברים – והוא מעורר מחלוקת גדולה. לכאורה מדובר בסרט על נושא אנושי־ספורטיבי. למעשה, יש כאן מסר נוסף.

„רעייתי, סיפר הכדורידן־שנעשה־כדורגלן, הירהרה בכל העניין יותר ממני. היא חששה למה שעלול התפקיד הזה לגרום לקריירה שלי. אני הייתי מודאג פחות ממנה. קיויתי שלא אפגע, שהתפקיד בסרט לא יזיק לי", סיפר הספורטאי המצויין, הטוען כי מעולם לא ייחס משמעות לזוהר, לגבריות ולדמות הכוכב המדליק לא על המגרש ומחוצה לו, שדבק בו. „יום אחד פשוט חשתי צורך להתנסות במשהו חדש, בעבודה שאינני מורגל בה, בסביבה שונה ועם אנשים שאינם מתוגי הספורט".

תפקיד ההומו בסרט, שהוענק במתכוון לכוכב הכדוריד הדני יפה התואר, הוא כלי ספק חידוש בעולם הספורט. חידוש החורג כליל מתפקידי הבד, המועדפים דרך קבע בידי ספורטאים בינלאומיים שובי עין.

„הגיעה השעה שכוכבי הספורט יחדלו להיחשב לאובייקטים מיניים, שרירייים־שוביניסטים. אין לדכא צדדים מפתיעים באישיותו של ספורטאי, רק כדי לענות בכך על ציפיותיהן של המעריצות. גם ספורטאים ממין זכר צריכים להכיר טוב יותר את גופם ולעשות בו שימוש רלוואנטי. יש לתת ביטוי לגוף, שהוא אמנם ספורטיבי ושרירי, אך שיש בו גם מן האינטלקטואלי, החמים והרגיש. ראוי לראות בספורטאי אדם המקרין סביבו גם עדנה ולא רק קשיחות, קרירות וניכור.

אינני חולם להיות כוכב קולנוע, אך עייפתי מתפקיד האובייקט הגברי, הדומינאנטי, האדון, המפרנס.

„בהשלכה להתפתחות הפמיניסטית וכהתאם לשינוי שעובר על הנשים כיום בעולם, חייכים גם כוכבי הספורט לשנות תדמית. להיפטר מדימוי המאצ'ו שלהם, שעבר מזמן מהעולם. נשים מצאו מכבר את זהותן האמיתית. הגיע הזמן שגם הגבר ייעשה כן – שיהיה יותר אדם ופחות גבר. אדם טבעי, עם שתי הרגליים על הקרקע, משוחרר כליל מהדימוי החונק, המכביד של 'סופרסטאר', 'סופר גבר', שגורר לא אחת את כוכב הספורט לדילמה, מביא אותו למצבי דחק ולחץ נפשי, עד שאיננו מסוגל לעמוד מול דימיונם של המעריצים", הסביר כריסטנסן את הפילוסופיה שלו בנושא הזה.

„לחסל חשבונות"

מורטן סטיג כרסטנסן, איננו מוותר אף לא לרגע על הצער האמיתי שעשה: „תחילה, נסיתי לשכנע את הבימאי לתת לי תפקיד שאני מורגל בו. לא הבנתי מדוע רצה לעשות ממני הומו. אינני כזה, אינני נראה כזה. אך לבימאי, סטפן האנזלמן היה רעיון. הוא רצה שאגלם תפקיד של כדורגלן הומו, אך בשום פנים ואופן שלא אראה כהומוסקסואל כפי שהוא מצטייר בעיני הציבור, בדרך כלל. הוא רצה 'לחסל חשבונות' עם דימוי ההומוסקסואל המקובל, מחד ועם דימוי כוכב הספורט מאידך־גיסא".

מורטן מתגורר עם משפחתו בעיר הנורווגית סטאוונגר. כשאינו טרוד באימונים ובאירועים בינלאומיים, הוא משמש כמורה בתיכון מקומי ומאמן את נבחרת הכדוריד העירונית. „שותפי וחניכי בבית הספר ידעו שקיבלתי תפקיד בסרט ופירגנו לי. חשבנו שנוכל לנצל את הסרט גם לקצת פרסומת לקבוצה שלנו. אך לאחר מכן, כשנודע להם איזה תפקיד הועידו לי, הם קיבלו הלם. הייתי מטרה להקנטות ולבדיחות. בסך־הכל היה הסרט הזה חוויה חד פעמית ובלתי נשכחת". ■